

YÜZ TAVŞAN

Selen Gezer

Yeni İnsan Yayınevi - 447

Çocuk Serisi - 64

Yüz Tavşan

Selen Gezer

I. Baskı, İstanbul, Aralık 2022

II. Baskı, İstanbul, Eylül 2024

Genel Yayın Yönetmeni: Aytaç Timur

Editör: Hayrunnisa Biçer

Kapak Tasarım: Selen Gezer

Sayfa Tasarımı: Deniz Tugay

©Tohum Yayıncılık Turizm Reklam ve Sağlık Hizm. San. Tic. Ltd. Şti.

İçerenköy Mah. Değirmen Yolu Cad. Kutay İş Merkezi,

B Blok No: 18/6, 34747 Ataşehir/İSTANBUL

Tel: 0530 405 63 32

Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın, tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.yeniinsanyayinevi.com

yeniinsanyayinevi@gmail.com

newhumanpublisher@yahoo.com

[facebook/yeniinsanyayinevi](https://facebook.com/yeniinsanyayinevi)

[instagram/yeniinsanyayinevi](https://instagram.com/yeniinsanyayinevi)

twitter.com/yeniinsanyayinevi

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın San. Tic. LTD. ŞTİ.

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No:34 K:5 Bağcılar/İstanbul

Tel: 0212 628 9600

Yeni İnsan Yayınevi
Çocuk Serisi

Selen Gezer

Aslen Tuncelili olan yazar 1996'da İstanbul Bahçelievler'de doğdu. Trakya Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünden mezun oldu. Özel sektörde Dijital Pazarlama ve Satın Alma Departmanında çalışıyor. Aynı zamanda İstanbul Kültür Üniversitesinde Uluslararası İlişkiler yüksek lisans öğrencisi. Akıllı toplum inşası, sürdürülebilir kalkınma ve biyopolitika üzerine tez çalışması hazırlıyor.

İki bilim kurgu romanı ile birlikte birçok öykünün yazarı. İyi seviyede İngilizce, orta seviyede Almanca biliyor.

YÜZ TAVŞAN

Selen Gezer

YENİİNSAN

Dünya her sabah tazelikle yeniden uyanıyordu. Yaşam bu tazelikle sarhoş olurken, insanlar dünyalarına sarılıp uyudular. Uykularında yaşadıklarını zannediyorlardı.

Uyandım.

“Bir Oluş Okulu kuracaksın,
Gerçekleştirecek düşü olanlar için bir
Üniversite...”

Stefano D’Anna

ÖN SÖZ

Haftanın yedi gününden birinde, belki salı, muhtemelen cuma günüydü. Yastığımı sırtıma yerleştirmiş, odamın boş duvarının karşısında kollarımı birleştirmiştım. Kendime söyleyecek bir şeyler düşündüm. Aklıma lila rengi duvarımın arkasındakiler geldi. Mas-mavi gökyüzünü, güneşin su birikintilerindeki belli belirsiz ışıltısını, kuşların sesini, ağaçları, doğayı, özgür olmayı düşündüm. Gözlerim istemsizce kapandı. Hayal ettiğim hiçbir şeyi etrafımda görememiştım. Biraz huzur bulmak için dalıp gittiğim hayal âleminin, duvarın bu tarafında bir imgesi yoktu. Burada kalanlar benim değildi.

Benim olanları aramak için bir yolculuğa çıkmaya karar verdim. Duvarın bu tarafını ben mi seçmiştim? Hangi çocuk ıslak çimlerde top koşturmayı bırakıp parke gıcırdatmak isterdi? Ben o çocuk değildim.

Soğuk beton duvarların arasında gerçek dünyanın kapılarını araladım. Hayatıma giren sevgi dolu ışık öyle nazik ve içtendi ki, kalbimi ısıtan tanıdık hissi kucakladım. İlk düşümü doğayı kucakladığım gün gördüm. Tüm o sonsuzluk, bolluk, bereket ve kaynaklar onlara ait olduğum kadar bana aitti. Bu güzellikleri var eden yalnızca düşlemektir. Sahip olmak istiyorsan önce düşlemenin sorumluluğunu alman gerekiyordu.

İnsan nasıl düşlerdi?

Bu soruya cevap vermek için en son düşlediğim yerleri gezindim. İçimdeki çocuk elimden tuttu. Kendisine vadedilen toprakları, suyun altındaki rengârenk mercanları, temiz havanın ışıkla yayıldığı mavi yeşil bir gezegeni anlattı. Onunla vakit geçirirken öyle umutluydum ki. Düşlerim katlanarak arttı. Meraklı kocaman

gözlerini yüzüme yaklaştıırıp kendi gezegenimden bahsetmemi istedi. Duvarın diğér tarafında kalan o gezegene gitmek istemiyordum ama gerçeklikten kaçamazdım.

Ormanların cayır cayır yandığını, yavrularıyla kaçmaya çalışan koalaları, simsiyah dumana boğulmuş sisli havayı, su altında kalan sahil kenarlarını, israf edilen tonlarca gıdayı, birbirlerine çöp atan ülkeleri anlattım. Göz bebekleri korkuyla titredi. Böyle bir gezegende insan nerede yaşar? diye sordu. Bu soruya cevap veremedim. Bahçesinden ikram ettiğı kıpkırmızı elmanın tadı ağzıma geldi. Cennetten kovulmuştum.

Hasta gezegene geri döndüğümde doğayı dinlemeyi ve onunla konuşabilmeyi öğrenmiştim. Umutsuz vakaya bir kez daha iç geçirerek baktım. Onunla birlikte nefesim kesildi. Parçası olduğum bu kusursuz güzellik için mücadele etmekten asla vazgeçmeyecektim. Dünya çocuklarındı ve dünyayı çocuklar kurtaracaklardı.

Hafif bunamış bir kaplumbağanın, namıdiğér Cim'in dünyayı kurtaracak çocukları

bulmasının üzerinden epey zaman geçmişti. Antalya'da sıradan bir sahil kasabasında başlayan macera herkesin hayatını değiştirmişti. Deniz, kaplumbağalar için kendi kararlarını alabildikleri bir dünya düşlemişti. Bu "düş"ün okuluna başlamış, yepyeni arkadaşlar ve maceralar edinmişti.

7 OCAK - DENİZ'İN TUHAF RÜYASI

Yukarı doğru yükselirken minik kalbim yerinden çıkacaktı. İçerisinde kaybolduğum her zamanki balıkçı tekneleri gözlerimde küçücük kalmıştı. Sahi, gözlerim de küçücük kalmıştı. Ama daha fazla şey görebiliyordum. Denizin üzerinde yükseldim. Çok çok yukarı yükseldim. Kanatlarım omuzlarımdan yükselerek ahenkle dans ederken, ben gökyüzünde yüzüyordum. Bir kuş olmuştum. Vay canına! Suyun üstü altından çok daha güzelmiş.

Ne yani, bulutlar pamuk şekerden değil miymiş? Ben üzerlerine gittikçe dağılıp toz

oldular. Peki ya mavinin tonları? Hangisi en sevdiğim renk olmalı? Kendime şaşırdım.

— Hey yo! İnsanlar! Bana bakın! Baksanız da göremezsiniz ki...

Ne kadar kalabalıksınız. Uçmayı bilenler mi hissetmiş Tanrı'yı? Dünyada en güzel yer göklermiş.

Deniz ve gökyüzü birbirine karışmıştı. Ufuk çizgisini artık göremiyordum. Rüyamı izleyen başka birisi daha vardı. İçime doğan o ses:

— Gözüne her şey aynı görünüyor. Sonsuzluğunu kaybetmişsin! dedi. Bu tok, kendinden emin ses beni ürkütmüştü. Kanatlarım titredi.

— Eyvah! dedim. Ne yapacağım?

— İyi bak! dedi ses. Gökyüzü kendisini pembe rengine bıraktı. Sesle birlikte çizgiler yok olmuştu. Artık daha mı iyi görüyordum yoksa bunu o mu yapmıştı? Emin değildim.

Sonunda ayaklarım yere basmıştı. Çok güçlü hissediyordum. Ama biliyordum ki, bir kere uçmayı öğrenmiş birisi aynı zeminde dengede kalamazdı.

BÖLÜM I

- Cik, cik, ciiik.

— Deniz! Deniz uyan artık. Beni korkutuyorsun, dedi Şeker. Son kez kanatlarını çırparak yatağımda sıçradım.

— Şeker, cik.

— Çok komik görünüyorsun, dedi oda arkadaşım Şeker. Pembe yanakları gülmemek için kendini sıkmaktan kıpkırmızı olmuştu.

— Rüyamda bir kuştum. Uçmak ne güzel bir şeymiş Şeker.

— Sen hep uçuyorsun Deniz. Şaşırmamalı, dedi. Ben kuş taklidi yaparken karnımız

çatlayana kadar güldük. Odanın kapısı hafifçe aralandı.

– Bu kadar komik olan ne? Söyleyin, biz de gülelim, dedi Cahit. “Cik, cik.” Tekrar gülmeye başladık. Bize aklımızı kaçırmışız gibi bakıyordu. Keşke aklım gerçekten biraz kaçsaydı da birkaç gün tatil yapsaydım. Giyinip kahvaltıya yetişmem gerekiyordu. Dersten önce Ceylan’ı görmek için hızlıca yemekhane katına indim.

Hayatımın en sevdiğim rutini, onu her gün aynı yerde bulacağımı bilmektir. Dünyadaki tüm gıdalar tükenir, henüz sentetik üretime geçemeyen halklar birbirini yemeye başlar, küresel ısınma buzulları eritir, eriyen sular yükselir, kıtalar iç içe geçerdi de Ceylan beni burada beklerdi. Ben dünyanın en şanslı erkeğiydim. Ve artık yakışıklıydım da. 13 yaşına girdiğimden beri yüzüme bir olgunluk gelmişti. Limon suyunu kullanmayı öğrenmiştim ve saçlarım arkadan bağlanacak kadar uzamıştı.

– Gün aydı!

– Deniz, dedi Ceylan.

– Neyin var senin? diye sordum. Belli belirsiz sarı kaşları çatılmıştı. “İçimde kötü bir his var.” dedi. Son zamanlarda öyle sık oluyordu ki onu telkin edebilecek yeni kelimeler bulamadım. Ama onunla birlikte yüzüm düşmüştü. Elimi omzuna atmakla yetindim. Yoğurdun üzerine birkaç parça meyve ekleyip çocukların yanına geçtik. Cahit elindeki tost ekmeğine bal kaymak sürmüş, onu da uçak gibi havada gezdiriyordu.

– Gü-gün a-ga-na-ga-y-dı-gı, dedi. Şeker’le ikisi el birliği olmuş kuş dilinde benimle alay ediyorlardı. Masadaki herkes kahkaha atarken Ceylan rüyamdan bihaberdi. Ona da anlatıp biraz olsun neşesini yerine getirmeye çalıştım.

– Sizce bir gün istediğimiz hayvana dönüşebilecek miyiz? diye sordu Bahadır. Hepimiz bunun çoktan yapıldığından emindik.

– O zaman bir oyun oynayalım, dedi Feray. “Herkes hangi hayvan olmak isterdi onu yazsın. Şu tasın içerisine atalım. Sırayla kura çekip hangi hayvanın kim olduğunu tahmin edelim.”

– Kaybeden ne yapacak? diye sordu Cahit.

– O hayvanı taklit edecek, dedi Feray. Epey eğlenceliydi. Birisi sırf alay etmek için kâğıda kuş yazmıştı. Herkes bana döndüğünde onlara yeniden küçümseyici bir bakış attım. Anlaşılan bu rüya uzun süre unutulmayacaktı.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra derse girdik. Burası bu zamana kadar bildiğim eğitim yöntemlerinin dışındaydı. Abidin Bey'in bizi getirdiği yer Rothamsted¹ adında bir okul, aynı zamanda akıllı şehirdi. Güvenlik önlemlerinin üst düzey olduğu bu yerde dünyanın her yerinden insanla karşılaşabiliyorduk. Teknolojik tarım uygulamalarını deneyerek öğrendiğimiz köy enstitüleri vardı. Haftanın bir günü burada kendi gruplarımızla büyüttüğümüz bahçeleri ekip biçiyor, birkaç saat süren eğitimlerde bitki arşivlerini inceliyorduk.

Belki lisede kendi meyvemi icat edebilirdim. Çikolata gibi kokan bir çilek. Şekersiz beslenme için devrim olurdu. Bazen rüyamda

1 1843'te kurulmuş, dünyanın en eski tarımsal araştırma kurumlarından biridir.

çikolata şelalelerinde yüzdüğümü görüyordum. Çikolatasız bir dünya olabilirdi ama dünya olmadan çikolatanın hiçbir anlamı yoktu. Cahit'in dünyasında kreplerin üç tarafı çikolata soslarıyla çevriliydi.

Uygulama geliştirme dersini seviyordum. Çünkü derste bir fikir buluyorduk. Mesela YZ, bu şehrin beyni olan yapay zekâ sistemiydi. Bizim için sonsuz olasılıkları hesaplıyordu. Başta bunun epey sıkıcı olduğunu düşünüyordum. Çünkü olayın en insani kısmını bir robot yapıyordu. Fikirlerimin tükenmesinden korktum. Gerçi biz insanların sorun çıkartmadığı bir gelecek versiyonu mümkün değildi. Her zaman çözecek bir şeyler vardı. Doğru ya, dedim kendi kendime. Evrim buydu. Dünya adaletsizlikleri ile adaletli bir yerdi. Öyle olmasaydı bütün gün sahil kenarında muz yiyip denizi seyrederdik. Ve öğle arasında bineceğim elektrikli uçan arabadan hiç haberim olmazdı. Primat atalarımız tercihini yapmıştı ve bu tercihe saygı duyuyordum. Elinde brokoli cipsi olan bir primat. İşte bu bendim.

Bu haftaki derste hayvanların kıtlık sorununu çözecektik. Ceylan'la bazen okulun içerisindeki gölete gidip ördekleri besliyorduk. Yeşilliklerin ısıltılar arasında renk değiştirdiği suda, Ceylan'ın belli belirsiz hüzünlü yansımasını görüyordum. Ormanlık alan, kederini daha da gölgelemişti.

— Sanki kıtlık sorunu sadece insanlara aitmiş gibi konuşuyoruz. Peki ya hayvanlar Deniz?

— Kıtlık sorunumuz yok ki. Fazla üretim, yetersiz tüketim.

— Dün annemle telefonda konuşuyorduk. Ankara'da hayvanlar için atıklardan mama üreten bir tesis kurulmuş.

— Evet, benzerini başka bir yerde daha okumuştum.

— Acaba yemek siparişi uygulamalarını geliştiresek? Her restorandan atıklar toplanır, sonra mama hâline getirilip vakumlanır ve satışa sunulur. Hem bu uygulamalar herkes tarafından kullanılıyor. Böylece hayvanların beslenmesi gerektiğini herkes öğrenmiş olur.

— Bence harika bir fikir.

Tüm ders boyunca bunun kâr ve zararlarını konuştuk. Artık bunalmaya başlamıştım. Kimi zaman rastgele şeyleri çok özlüyordum. Ve çağırma bu kadar çabuk cevap alabileceğimi düşünmemiştim.

Alçak uçuş esnasında üstü açılabilen kırmızı bir uçan aracım vardı. Havalı hissettiriyordu. Bana aldıkları bisikletin karşılığında evde yaptığım bulaşık yıkama gibi kamu hizmetlerinden sonra bir ütopyada gibiydim. Açılır tavanı kapatıp biraz daha yükseldim. Rüyanın etkisinden olsa gerek, daha önce hiç bu kadar yükselecek cesaretim olmamıştı. Artık diğer şeyler belli belirsiz silüetler gibi görünüyordu. Umarım hava polisi ceza yazmazdı. Bileğimdeki saatten ruh hâlimi belirlemesini istedim. Ve benim için bir şarkı seçti. *Dance me to the end of love*/Leonard Cohen.

— *Lala lala lala, lala lala lala, lala lala lala, la la..... Dance me through the panic till I'm gathered safely in... Lift me like aan olive branch and be my homeward dovvv...*

— Deniz? *Oh, let me see your beauty....* Deniz? Orada mısın?

Leonard Cohen, benimle konuşuyor olamazdı. Nasıl olsa deliliğimin tek şahidi bendim. Bunun verdiği rahatlıkla “Buradayım.” dedim.

— Gönderdiğim bağlantıya tıkla. YZ'nin sistemine kayıt olmadan, güvenli bir görüşme yapmamız gerekiyor.

Ses tanıdıktı ama emin olamamıştım. Bağlantıya tıkladım.

— Caredoo! Bu sen misin gerçekten!

Araç paniğimi hissetmiş olacak ki kendini otomatik pilota aldı.

— Dostum, seni özledim, dedi kaplumbağa surat. Hiç değişmemişti. Onu Cim öldüğünden beri görmemiştim. Okul kuralları gereği dış

dünya ile irtibatımız oldukça sınırlıydı. Kon-santrasyon bozukluğu ve bilgi kirliliğini önle-mek içinmiş. Yani benim bile eleştiride sınıırım vardı. Bazı şeyleri görmezden gelmeyi tercih ediyordum.

– Nerelerdesin Caredo?

– Şimdi sohbet etmeye zamanımız yok. Uzun süre yazılıma görünmeden duramam. Okuldan kaçıp yanıma gelmeniz gerekiyor, dedi.

– Buradan kaçmamız imkânsız Caredo. Hem okuldan atılabilirim.

– Dostum iki yıl oldu, dedi. Haklıydı, he-men ikna olmuşum. İtiraf etmek gerekirse haftada bir okuldan nasıl kaçabileceğim üze-rine kafa yoruyordum. Yapacağımdan değildi ama, düşünmedim de değildi.

– Sabaha karşı Z bölgesinden çıkabiliriz. Bizi oradan alabilir misin?

– Anlaştık. Kendinize dikkat edin, dedi ve görüntü kayboldu. Jet hızıyla yurda dönmek

iin biyogaza bastım. Mavi kırmızı ışıkları yanan araç peşimdeydi. Bana durmam iin selektör yaktı. Zemine hafife iniş yaptım.

– Ehliyet, ruhsat delikanlı, dedi. Torpido-
dan ıkartıp uzattım. Yeni araçlar yüksek gü-
venlik önlemleriyle donanımlı olduğundan eh-
liyet yaşı 13'e düşmüştü.

Ebeveynlerimizden daha erken birey olmuş-
tuk. Bireylerin dünyası da bir garipti. Uana
kaçana ceza kesiliyordu.

BÖLÜM II

Herkesi toplanmak için heyecanla ağaç evin oraya çağırdım. Cahit, Ceylan ve Şeker meraklı gözlerle yüzüme bakıyordu. Sınıftaki mucitlerden birinin icadı olan ses yalıtım cihazını çalıştırdım. Giriştiğim prodüksiyon onları daha da meraklandırmıştı.

– Söyle artık Deniz! Ne oldu! diye sordu Ceylan.

– Meraktan çatlayacağım, dedi Şeker.

– Dikkat çekmeye mi çalışıyorsun? dedi Cahit.

– Caredo okuldan kaçıp onunla buluşmamızı istedi, dedim. Görüşmemizi tüm detaylarıyla anlattıktan sonra tepkileri anlamaya çalıştım. Şeker, Caredo'yu tanımıyordu ama onu bir efsane gibi görüyordu. Heyecanlanmıştı. Cahit gerçek dünyaya ve glikoza kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Ceylan huzursuzdu. Dişleri dudaklarını kemirirken sonunda baklayı ağzından çıkarttı.

– Ben okuldan kaçmak istemiyorum, dedi. Bir anlığına duraksadım. Ama o anda, şaşkınlık hissettiğim duygulardan biri değildi. Gelmeyeceğini biliyordum. Okula çok fazla önem veriyordu ve riske atamazdı. Onu zorlayamazdım, gönülsüz de olsa saygı duyduğumu bilmesini istedim.

– İçeride birinin olması bizim için de iyi olur, dedim. Hafifçe tebessüm etti.

Tahta masanın üzerine şehrin hologramını yansıttık. Plan Z bölgesine en yakın enstitüdeki seralardan birinden kaçmaktı. Çıkış kapısına en yakın ev Dalmaçyalılar grubuna aitti. Birbirimizden hoşlanmıyorduk. Ama oradaki

halı sahada bir futbol maçı düzenleyebilir, tüm akşamı orada dikkat çekmeden geçirebilirdik. Öğrencilerin büyük bölümü hafta içi şehir merkezinde olduğundan birilerinin bizi görmesi çok zordu.

Cahit ile birlikte spor çantalarımızın içerisine dışarıda lazım olabilecek birkaç parça eşya daha koyduk. Şeker ise sadece fotoğraf makinesini yanına almıştı. Şehir içerisinde elektrikli mini trenler ile seyahat edebiliyorduk. Denizli’de üretilen trenlere “Gara” diyorlardı. Kırmızı renkli tren son istasyonda durduğunda kalbim ağzımda atıyordu. Heyecandan neredeyse bayılacaktım.

Maç sonunda dört gol yediğim için herkese dondurmayı ben ısmarladım. Çocuklar dondurmacının önünde bizim takımla alay ederken Cahit ile birlikte kalabalığa fark ettirmeden uzaklaştık.

— Ne oldu kaçıyor musun Deniz? diye seslendi birisi.

— Biraz hava alacağım, dedim.

— Ceylan daha iyi kaleci olurdu ha! dedi aynı çocuk. Sinirle dişlerimi sıktığım sırada Cahit koluma dokundu. “Boş ver, saçmalıyor.” dedi.

On dakika sonra arkama baktığımda epey uzaklaştığımızı fark ettim. Bizim dışımızda bölgede hiç kimse kalmamıştı. Gara, yurda varana kadar yarım saat zamanımız vardı. Muhtemelen sonrasında bizi aramaya başlayacaklardı. Sadece rüzgârın ıslığı duyuluyordu. Adımlarımızı hızlandırıp başımızı seraların birinden içeriye soktuk. Ardı ardına tüm seralar bittiğinde Z bölgesindeki derme çatma demir kapıdan dışarıya çıktık. Yol boyu üzerimize tutulan lazerler hayal etmişken, güvenlik kulesi bomboştu. Nasıl hiç kimse birinin buradan kaçma ihtimalini tahmin etmezdi? Bu durum epey tuhaftı ama üzerinde durmadım. Başarmıştık. Fazla oyalanmadan karşı tarafa geçtik. Şehrin sınır bölgesi uzun başak tarlalarından oluşuyordu. Gecenin karanlığında dev birer insanı andırıyorlardı. Başakların yaprakları tıpkı uzun adamların kolları gibi sağa sola gidip geliyordu. Ürpermiştik.

Bir sürü bitkiden dayak yedikten sonra tarlanın ortasında hiçlikte kaldık. Ne yöne gitmemiz gerektiğini kestiremiyordum. Şeker neredeyse ağlayacaktı. “Başak tarlası canavarları bizi yiyecek.” dedi.

– Canavarlar gerçek değildir Şeker, dedim.

– Nasıl gerçek değiller? Onları görebiliyorum, dedi.

– Hani neredeler? diye sordu Cahit gülerek.

– Kafamın içindeler, dedi Şeker. Teorik olarak haklıydı ama onu sakinleştirmeliydik.

– Kafanın içerisindeki her şey gerçek değil, dedim. İkna olmamıştı. Aklına gelenin her zaman başına gelmediğini öğrenmek için küçüktü.

– Deniz! Bak! dedi ceketimin kenarını çekştirerek. İşaret parmağıyla tarlanın ortasında bize doğru yaklaşan, yaklaştıkça büyüyen gölgeyi gösterdi. İki omzunu kaçmadan önce emin olmak için sıktım.

– Bizi yiyecek! dedi. Cahit “Sus!” dedi.

Gölge biraz daha yaklaştıktan sonra küçüldü.

“Çocuklar.” dedi Caredo. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Şeker’e tutunmasam düşecektim. Sonra robot kaplumbağa unuttuğum kahkahasını patlattı.

– Şu hâlinize bak! Korktunuz mu? dedi. Onunla birlikte gülüp kucaklaştık. “Bu taraftan, çabuk olun.” diye ekledi. Bir süre onu takip ettik. Tarlanın sonuna geldiğimizde yavruağzı spor bir araba bizi bekliyordu.

– Bu bizi kamufle eder, dedim alaycı şekilde.

– Aynen öyle. Dikkati arabaya çeker, dedi Caredo sırtarak. Arabanın kapısı yukarıya doğru açıldığında Xenobot’un sarı saçlarını gördüm. Cahit’i epeydir böyle mutlu görmemiştim. “Xen” diye çılgılık atarak robota sarıldı. Teninin görüldüğü kadar yumuşak olmadığını Cahit’in mimiklerinden anlayabiliyordum.

– Siz birlikte miydiniz? diye sordum Caredo’ya.

Cim öldükten sonra Caredo onun için yapabilecek her şeyi denemişti. Ancak tüm datayı tarasa da yaşamda çaresi olmayan tek şeyin ölüm olduğunu anlamıştı. Biz okul dönemine başlarken Xen de Caredo'yu bulmak için tüm dünyayı dolaşmıştı. İkili yeniden bir araya geldiğinden beri Cim'leri kurtarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Onlara özenmiştim. Sorumluluklarımın beni kelepçelediği her yerden dışarı taşan bu duygu, özgürlüğün özlemiydi.

— Abidin Bey'le mi çalışıyorsunuz? diye sordum. Onu son kez kumsalda görmüştüm. Caredo ile birlikte olduklarını sanıyordum. Bizim için okul işlemleri tamamlanırken sadece araçlarla görüşebiliyorduk.

— Bir süre onlarla çalışmayı denedim, dedi Caredo. Sonra hüzünlenen gözleri öfkeyle doldu.

— Ben kendim için bir girişim iken onlar için bir projeye dönüştüm, dedi.

Bu oldukça üzücüydü. Sürekli kendisine verilen görevleri yapmak onun doğasına tersti.

Yüzgeçleri yolunu akıntıya karşı bulmak için evrimleşmişti. Oysa şimdi ona yolu gösteren haritalar vardı. Caredo mutsuzdu. Onun için üzölmüşüm.

Bir tercih yapmam gerekiyordu. Ya dünyayı daha önce keşfedenler gibi keşfedecektim ya da kendi haritamı belirleyerek, kimi zaman kaybolarak, kimi zaman kestirme yollar keşfederek, belki birçoğuyla çok yakın noktalarda ama farklı bir köşede bitirecektim. Bana ait bir köşede. Ben Köşe'si... Sahi dünya ne büyüktü. İnsanlar sıkış tıkış hep aynı yerlerde köşe kapmaca oynuyorlardı. Sonra dünya dar gelirdi tabii.

Eğer hamleni doğru yaparsan evren kolaylıklarla dolu bir yerdi. Her zaman isteklerimizin farkındaydı. Daha farklı davranan isteklerine kestirmeden ulaşyordu.

Şans yoktu, fark vardı.

Derin düşüncelerden sıyrıldığımda ortamımızda oturan Şeker'e baktım. Hiç konuşmadan Caredo ve Xen'i izliyordu. Şeker Rothamsted'a Mumbai'den gelmişti. Hintli küçük çocuğun

kendisine inanacak yeni bir şeyler bulduğunu biliyordum. Bizim gibi sıradan bir ailenin çocuğuydu ama matematik olimpiyatlarında üstün başarı göstermişti. Okulun prestijini arttırmak için ona ayrı kontenjan açmışlardı. Bir yandan Ceylan'ı merak ediyordum. Zor durumda kalmamış olmasını diledim. Yemek yemek için durduk.

– Caredo hâlâ neden bir araya geldiğimizi söylemedin.

– Haklısın Deniz. Birlikte dünyanın sonuna gideceğiz.

– Harika! dedi Şeker. Uzun süredir ilk kez konuşuyordu.

– Dünya yuvarlak değil mi arkadaşlar? dedi Cahit.

– Yuvarlak ama biz de dönüp durmuyoruz ya içinde, dedi Şeker. Heyecanlanınca çenesi açılmıştı. Caredo güldü.

Caredo, Rafet adında bir tavşanı kurtarmaktan bahsediyordu. Tesisten kaçan oldukça sevimli ve heyecanlı bir tavşandı. Birçok

kozmetik markasının hayvanlar üzerinde deney yaptığını biliyorduk. Belki şuursuzca insan olmanın daha önemli olduğunu varsayarak önceleri bu deneylere göz yumuyorlardı. Ancak şu an yapay zekâ simülasyonları ve gelişen teknoloji sayesinde bu deneylere gerek olmadan aynı sonuçlara ulaşabiliyorlar. Hayvan cinayetlerinden hiçbir farkı yok.

Büyük markaların bir araya geldiği, sürdürülebilir gelecek inşası için projelerin ödülleri aldığı bir organizasyona Caredo'yu da davet etmişlerdi. Tavşan Rafet ise çok daha öncesinden, bu gecede kendisini göstermeyi planlamıştı. Ancak planları farklı gelişmişti. Güvenlikler yaralı tavşanı kapıda gördüklerinde geniş file ile havadan yakalamış, etkinlik alanının kilometrelerce ötesindeki tesisten buraya kadar nasıl kaçıp geldiğine anlam verememişlerdi. Kulağındaki zımbalı etiketinin üzerinde sahiplerinin adı yazıyordu. Güvenlikler sahibini aramaya geldiğinde Caredo da tesadüfen onların yanında bulunuyordu. İşte Rafet ile böyle tanışmışlar.

İnsan dünyasının hiçbir zaman yeterince şeffaf olamayacağını o an anlamıştım, diyor Caredo. Bu hırs, bu öfkenin sebebi neydi? Dünya içinde yeni bir dünya yaratılmıştı. Dünya önceleri hepimize ait iken bu yeni dünyanın sahipleri vardı. Bir pay alabilmek için ahlaki tüm değerleri yitirmek gerekiyordu. Çünkü bu noktada Caredo'ya katılıyordum, ahlak bütün olmalıydı. Bir kez ahlaksızlık yaptığınızda bir daha eskisi kadar ahlaklı olamazdınız. İyi bir insanın kötü bir şey yapamayacağı gibi kötü bir insanın da iyi bir şey yapamayacağı ortadaydı. Kılıflar rastgele sonuçlardı ve burada şeffaflıktan bahsedemezdik.

İçim daralmıştı.

Sanırım yetişkin oluyordum.

Tesis Herakles Sütunlarına yakın bir yerde kurulmuştu. Bu sütunlar Antik Yunan'da dünyanın en uç sınırı olarak anlatılırmış. Bir canlının bir canlıyı kendi zevkleri için öldürdüğü yer. Dünyanın sonu olmalıydı.

Epey yolumuz vardı. Diğerleri kendi aralarında kaynaşırken biraz uyumaya çalıştım.

Telefonları şehirde bırakmıştık. Ve bir de Ceylan'ı. Sorunsuzca bu durumu halledip dönmek istedim. Yemyeşil ağaçlar iki taraftan uzayarak keyifli bir orman yolu oluşturmıştu. Patikadan geçtikten sonra ormanın içerisine daldık. Uçsuz bucaksız civarda bir süre devam ettikten sonra Caredo yavaşça durdu, arabadan indi. Çalılıkların arasında bulduğu bir kapağı açtı ve "Hadi buradan içeri gireceğiz." dedi. Herkes indikten sonra arkada kalmıştım. Caredo aracın içerisinde bir şeylere bastı ve neredeyse görünmez olan araç güneşin belli belirsiz ışıltıları arasında zorlukla seçilmeye başladı. Tıpkı bukalemun gibi.

— Bunu nasıl yaptın? diye sordum.

— Daha görmeye hazır olmadığın çok şey var, dedi. İnanamamıştım. Yürürken görünmez arabalara da dikkat etmek gerekecekti.

Yerin altına doğru epey basamak indik. Burası Caredo'nun Xen ile birlikte yaşadığı yerd. Robotların bile çekmediği bir yer olduğunu düşündüm. Eski deri koltuklar loş ışık altında oldukça hoş görünüyordu. Az eşya olan alanda Xen'in ince sesi yankılandı: "Rafet!"

Koltuğun arkasından ürkekçe başını uzatan tavşan beklediğinden iriydi. Beyaz yüzünün tüyleri yaralarını kapatmaya yetmemişti. Bakışlarını yerden kaldırıp her birimizin gözünün içine tek tek baktı. “Merhaba.” dedi. Şeker kocaman açılmış gözleriyle tavşana yaklaştı. “Bu gördüğüm en güzel tavşan!” dedi heceleri bastırarak. Hafif aralık ağzı zor kapandı. Rafet’i gülümsetmesi hoşumuza gitmişti.

– Daha önce bir tavşan gördün mü? diye sordu Rafet. Şeker bu soruya karşılık düşünceli şekilde tavana bakındı.

– Evet ama hiçbiri konuşmuyordu, dedi. Biraz oturup soluklandıktan sonra Rafet’in anlattıklarını dinledik. Tesiste kendisi ile birlikte 99 tane daha tavşan vardı. Sayı genelde sabit tutulmaya çalışılıyordu. Dayanamayanların yerine hemen yenisi geliyordu.

– Neden tavşanlar? diye sordu Cahit. Rafet dudaklarını büzüp yanaklarını şişirdi, belli belirsiz derin bir nefes aldı.

– Çabuk çoğalabiliyoruz, e bir de küçük olmamız, onlar için etik sayılıyor.

Etik kelimesini babamdan öğrenmiştim. Bir çocuğun etik davranmayı öğrendiği zaman bir yetişkin olabileceğini söylemişti. Doğru ile yanlış ayırt edebildiğin bir yermiş. Artık yetişkinlerin bizlere yalan söylediğinden emindim. Büyüdükçe yanlış bildiğim şeyler gözüme daha doğru gelmeye başlamıştı. Eğer onlar etik ise ben etik olmanın çok uzağındaydım. Yine de onlara kızmıyorum. Bu yüzyılda yetişkin doğru çocuk olmayı öğreniyorduk. Evrimin en zor kısmı bizlere kalmıştı.

Rafet gerçek bir savaşçıydı. Boncuk gözlerinin insanın içini ısıtan güzelliğinin arkasından dünyaya meydan okuyordu. Tüm canlıların birbirine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Kendisine yapılanlara karşılık insanlara öfke duymadığını da hissediyordum. Bize acıyordu ve Tanrı şahidim olsun ki ben de insanlara acıdım. Kibirli ve küstahtık. Dünya kadar yaşam alanımız varken parçalara bölüp, eşyalarımızla küçülmüştük. Annem bazen, “Nefes alamıyorum!” derdi babama. Onun için hayret ediyordum. Ne hissettiğini anlamak için elimle

burnumu kapatırdım. Oysa o buna gerek duymadan da nefesini kesebiliyordu. Bunu sadece düşünerek yapıyordu. İşte insanın zaafı buydu! Olmadık şeyler düşünüp, olanı unutmak. İnsan olmaktan utanıyordum. Belki de insan olamamaktan. Benim utançtan kızaran yanaklarım Rafet'in tüylü yanaklarındaki yaraları iyileştirmiyordu.

— Bir planın var mı Rafet? diye sordum. Tatlı tavşan bu soruya hazırlıklıydı.

— Tesisteki tüm tavşanları serbest bırakacağız, dedi.

— Yerine yenisini bulacaklar, dedi Cahit. Gözlerimi devirerek ona baktım. Bu kadar açık olmaya gerek yoktu.

— Haklısın, dedi Rafet omuzlarını düşürerek. O arkadaşlarını kurtarmak istiyordu. Biz ise bütün tavşanları. Beynimde çarklar dönüyordu, elimi çeneme koyup izbe sığınakta volta atmaya başladım. Doğru soruyu sormalıydim. İnsanları en çok ne etkilerdi?

Farkında olmadan mırıldandığımı duyan Xen ifadesizce yanıtladı: "Doğa".

Hepimiz dönüp organik güzel robota baktık.

– Doğru, doğa! dedi Cahit. Bağlantıyı kuramıyordum. Tombik elini sertçe omzuma yerleştirip benden destek aldı, bir ayağı diğerinin arkasında çapraz duruyordu.

– Düşünsene Deniz, insanlar doğanın onunla konuşmasını sever. Ona adaklar adar, mucizeler ister. Hatta bazen cezalandırılmak ister. Doğru olmadığını bildiği şeyler yapmak üzeredir, dedi. Ben hâlâ anlamamıştım. Bunun tavşanlarla ne ilgisi olabilirdi? Neyse ki yalnız değildim. Cahit kendisinden hiç beklemediğim kadar lirikti.

– Oğlum şunu düzgün anlatsana! dedim.

Cahit'in planı dâhiyaneydi. Profesörlere katılmaya başlamıştım, onu ahmaklaştıran hamur işiydi. Kamera ekipmanımız ile birlikte tavşanların olduğu tesise gidecektik. İçeriye girebilirsek tüm tavşanları Rafet'in anlattığı bahçedeki büyük avluya çıkartacaktık. Tavşanlar avluya çıktığı sırada aslında birer drone olan martılar tavşanları nazikçe kapacak

ve tesisten kaçıracaktı. Doğru bir açı ve profesyonel ekipmanlarla büyük olay olabilirdi. Xen, çabucak İnternet'te silikondan martı yapacak birini bulmuştu. Cahit ellerini göğsünde birleştirip yavaşça iki yana açtı. Aynı anda yükselip alçalan bir sesle bizlere slogan atıyordu. "MARTILAR YÜZ TAVŞANI ÖZGÜRLÜKLERİNE KAVUŞTURDULAR!" Şeker ayağa kalkıp alkışladı. Kimse birbirini vazgeçirmeden alacaklarımızı alıp çıktık. Yolu yolda düşünürdük.

BÖLÜM III

— Şeker, ne olursun şu şarkıyı içinden söyle! dedim. Şeker'in kaşları birbirine yaklaştı. İlk defa bana ciddi şekilde sitem etti.

Boş bakışı karşısında derin bir iç çektim. Sahi ya bir çocuk içinden konuşmayı nereden bilsin! Dudaklarını bükmüş duran küçük çocuğa bakarak şarkısından aklımda kalanları söylemeye başladım. "Dondurmacı ördek, kürek çek." dedim. Şeker kahkaha atıyordu.

— Hayır sersem, öyle değil, dedi gülerek. Yeniden kolayca neşelenmişti. Neşesi hiç bozulmasın istedim.

Uydurduğu nakarata hep beraber eşlik ettik.

*Yeşil tüylü ördek,
Turuncu beyaz bilek,
Dondurmacı gelmeden,
Kıyıya kürek çek.*

Şarkıları içimizden söylemek zaten saçmaydı.

Hayır yani. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.
Ateş basmıştı.

Bu kimin fikriydi?

Rüzgâr arabanın kısık camında ıslık çalarken, altın rengi başakların çatırdamalarını duyuyordum. Güneş kuru ağaçların arasından düşüncelerimi sobeliyordu. Üç yıl önce sınıfın en arka sırasında oturan, kapüşonu kafasına kadar çekili o çocuk bendim. Farklılığımdan o kadar utanırdım ki kimseye görünmeden evden okula, okuldan eve giderdim. Herkes onu görsün diye âdeta ışıklar saçan Ceylan'a platonik âşıktım. Olamadığım her şeydi ve ona sahip olmak beni tam yapacaktı. Öyle de olmuştu. Bana farklılıkların özel olduğunu öğretmişti. Cim'i düşündüm. İhtiyar kaplumbağa

hayatımı kökünden deęiřtirmiřti. Kendimi bir daha hi yalnız hissetmemiřtim. Ne zaman yalnız hissetsem benim gibilerinok uzakta olabileceklerini dūřünürdüm. Uzakta da olsalar bir yerlerdeydiler.

şimdilerde robot olan bir kaplumbağa, neredeyse onun iin yaratılmış bir başka robot; Hindistan'dan enerji mūhendisi olmak iin ta buralara gelen şeker, Cahit ve ben. İkimiz iin pek bir řey söyleyemiyordum. Yakın arkadaşlar böyledir. Bir de emniyet kemeri takılı tüylü yanaklı bir tavşan.

Sakin ol Deniz.

Hâlâ hayattasın.

Sütunlara ulaşmak iin Sahraölü'nü atlatmamız gerekiyordu. Arabayla gittiğimiz kilometrelerce yoldan sonra, aracı görünmeyeceği şekilde bir yere sakladık. Üzerimize aldığımız kaftanlarlaadır kurmak iin kendimize uygun bir alan bulmaya koyulduk. Artık dizlerimde derman kalmamıştı. Robotlar dâhil hibirimiz uzun süre konuşmadık. Güneş kumların rengine bürünüp yerin altında kaybolduğunda hâlen yürüyorduk.

Xen'in hesaplamalarına göre bir yerde durduk. Çadırı kurduktan sonra diğerleri uyudu. Ben ise tenteye vuran ışıkla kafamın içerisinde belli belirsiz oluşan gölge oyunları ile eğleniyordum. Saat ilerliyordu ama içimdeki beklenti hissi uyumamı engelliyordu. Biraz nefes almak için çadırdan çıkıp yürümeye başladım. Hiçlik, ay ışığında korkutucu görünüyordu. Vücudumu dinlemeye karar verdim ve ayaklarımın beni götürdüğü yere kadar ilerledim. Orada olması anlamsız görünen yemyeşil yaşlı bir ağacın altında durdum. Güneyde gökyüzü bedenimi sarmıştı. 13 yıllık hayatımı kısaca gözden geçirdikten sonra kumdan tepeliğe oturdum. Uyku ile uyanıklık arasında kalçamın altında bir hareketlilik hissettim. Kum tepelerinin altında gezinen bir şey vardı. Korkuyla ayağa kalktım ama etrafımda dönen yaratık benden çok daha fazla hızlıydı. En sonunda beni devirerek kumların arasından bir anda yukarı yükseldi.

İlk çağlardan kalma yaratık yılanı anımsatan yüzüyle kocaman bir balığa benziyordu. Kuyruğu öyle hızlı dönüyordu ki etrafımda dönerken ufak çaplı bir kum fırtınası yaratmıştı.

Bir süre aklımı aldıktan sonra minik yüzümün önünde duraksadı. Sesi yerin kat kat altından kulaklarıma geldi.

– Deniz, dedi tıslamayla karışık. Ne yapacağımı bilemedim. Birisi adınızı söylediğinde yapılacak tek şey vardı.

– Efendim? dedim. Yaratık güldü. Yaptığı şeyin gülmek olduğunu sandım.

– Beni efendi gönderdi, dedi. Bu hizmetkârsa kim bilir efendisi nasıl diye düşündüm. Bir çöl halüsinasyonu mu görüyordum? Hâlbuki o kadar sıcak değildi.

– Ne istiyorsun benden? diye sordum. Çenem zangır zangır titriyordu.

– Ben Bahamut, küçük insan. Evrenin düşünce okyanusundan geçerek dünyaya seni bulmak için geldim.

– Ne yapacaksın ki beni? dedim. Çok küstahça olmuştu, utandım.

– Habitat bozuldu ve bu bozgun hepimizi etkiliyor. Düşünceler kirlendi, insanlar berrak değil. Ne yapacağınızı bilmez, vahşi

düşünceleriniz evreni hasta ediyor. Tüm denge hayvanların sadece yaşamak için evrimleşen düzeninin dışına çıktı. Dengeyi yeniden sağlamak için size ihtiyacımız var, dedi. Kafam allak bullak olmuştu.

— Yukarıdan görüldüğümü bile düşünmüyordum, dedim.

— Küçük veya büyük. Hepimiz bir bütünü oluşturuyoruz, dedi.

— Benden ne istiyorsun? diye sordum. Bahamut bir kere daha etrafımda tur attı.

— Bilge maymun seni hissetti. O sana yardım edecek, dedi ve kayboldu. Sanki hiç buradan geçmemiş gibi rüzgârın ıslığı bile kesilmişti. Kafamı kaldırıp hesap sorar gibi gökyüzüne baktım. Yıldızlar kendi hâlindeydi. Bu ana şahit olan hiç kimse yoktu. Bir delirmem eksikti! Önce sakince geldiğim yoldan yürüdüm. Bir yerden sonra topuklarım kıcıma değene kadar koştum. Kendi gölgemden bile korkacak kadar tedirgindim. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım Şeker'in dediği gibi canavarlar kafamın içindeydiler.

Nefes nefese çadıra girdim.

Güneşin dik açısı göz bebeklerimi deldi geçti. Küresel ısınma böyle ilerlemeye devam ederse daha dayanıklı göz perdeleri gerekecekti. Ellerimle ağrıyı dindirmek için gözlerimi ovuşturdum. İlk on saniyeyi ürperti ile geçirdikten sonra gece gördüklerimin rüya olduğuna kendimi ikna ettim. Tesis için çok az bir yolumuz kalmıştı. Kandura benzeri uzun çarşaflar sıcağın tenimize değmesini engelliyordu.

— İşte burası, dedi Rafet! Elimi alnıma götürüp sağa sola baktım. Hiçbir şey görünmüyordu. Tavşan zıplayarak mağara oyuğundan içeriye girdi. Hepimiz birbirimizi kolaçan edip sevimli varlığı takip etmeye koyulduk. Islak taştan duvarlar labirent gibi birbirinin içinden geçiyordu. Bilmediğim dilde hararetli konuşan üç, belki dört kişi ellerinde silahlarla yanımızdan geçtiler. Şeker'e çarşafla ağzını kapatmasını işaret ettim. Heyecanlandığında çok sesli nefes alıyordu. O kaya taşının oluşturduğu eğriliğin altında saklanırken adamlar dibinden geçtiler.

YÜZ TAVŞAN

Kimsenin birbirinden ayrılmaması gerekiyordu. Yine de kendimizi güvenceye almak için saatlerimizden harita işaretlemeyi etkinleştirdik. Sanal asistan yürüdüğümüz her adımla bize bir kroki oluşturunuyordu. Son koridordan da sürünerek geçtikten sonra devasa bir avluya çıktık. Burası büyük dağların arasında kalmış neredeyse köy kadar yerdı. Sadece uzaydan görünebileceğini düşündüm. Tabii ki kuşların gözünden kaçmamıştı. Kafalarını sağa sola çevirerek biz yabancıları cıvıltılarıyla karşılıyorlardı. Bir süre daha Rafet'i takip ettik.

Nihayet tesise vardığımızda kalbime derin bir ağrı saplandı. Burada gördüklerim düşündüklerimden çok farklıydı. Pamuk şekerden kaydıraklardan kan akıyordu. Tavşanların sessiz çığlıkları kulağımda çınladı. Gözlerimden damlayan birkaç damla yaş ile ruhumdaki acıyı dışarı akıtmaya çalıştım. Bu hayvanlara gerçekten işkence ediyorlardı. Vücutlarının uyuşması için verilen ilaçlar onlara yaşadıklarını unutturmuştu.

Eski insanlar ölümsüz olmak için ruhlarını şifalandırıyorlardı. Sonra şifalanmak için daha fazla zaman kazanmak istediler. Bedenlerine yenik düştüklerinde bunu değiştirmenin yollarını aradılar. Bu düşünceler yalnız bizi değil, dünyanın asıl gerçekliğini öldürüyordu. Bizler ise dünya ölürken, yaşayarak öldüğümüzü unutuyorduk.

Rafet bizi saklanabileceğimiz bir yere götürdükten sonra tavşanlara geldiğimizi haber vermek için gitti. Şeker'in bunları görmesini hiç istemezdim. Sessiz sessiz ağlıyordu. Koridorun sonundan boğuk bir ses yükseldi.

— Kendimi ölümsüz hissediyorum, dedi ses. Nereden geldiğini anlayamadığım sese doğru yürüdüm.

— Kimsiniz? diye sordum.

— Hiç kimseyim. Kim hiç ise ben oyum, dedi ses. Ona daha fazla yaklaşıyordum. Şeker elimi tuttu.

— Korkuyorum Deniz. Daha fazla saklayamayacağım, dedi. Elini sıkıca tuttum. Haklıydı, ben de korkuyordum.

YÜZ TAVŞAN

— Kendimi ölümsüz hissediyorum, dedi ses bir kere daha. O anda onu gördüm. Harap olmuş yaşlı bir tavşan kayanın dibinde iki büküm kıvrılmış yatıyordu. Son nefeslerini verir gibiydi. Yanına uzanıp ona dünyadaki son saniyelerinde eşlik etmek istedim. Tüylü ellerini avuçlarıma yerleştirdim. Keşke onu kendi elle-rimle, bedenimle, ruhumla iyileştirebilseydim.

— Peki nasıl? diye sordum. Ölmek üzere olan birisi nasıl kendini ölümsüz hissedebilirdi?

— Çünkü beni günden güne öldürecek düşüncelere ya da eşyalara bağımlı olmadım, dedi.

— Ama havucu seviyorsun, dedi Şeker. Bilmişliği korkusunun önüne geçmişti. Ona ters ters baktım.

— Evet ama havuç olmadan da yaşayabilirim. Belki Bugs yaşayamaz ama ben yaşayabilirim. Anlamanız gereken ilk şey bu, dedi.

— Bugs Bunny gerçek bir tavşan değil ki, dedim.

— Hadi oradan, dedi Şeker. Göz pınarlarında yeniden yaşlar dolmuştu. Yaramaz fareyi de

sormak istediğini biliyordum. Elimi omzuna götürdüm. Büyümekten nefret etmiştim.

Rafet yanımıza geldiğinde keyifliydi.

– Tavşanlar hazır sayılır. Sabahın ilk ışıklarında operasyonu başlatabiliriz. Herkesi etkisiz hâle getirebilecek misiniz?

– Orası kolay, dedi Xen. Son güncellemesiyle kendini, kendi DNA'sından meydana gelen bir kurbağa olarak kopyalayabiliyordu.

Gecenin sessizliğinde kurbağa dönüşen Xen, tesisteki tüm görevlileri dilinden çıkarttığı iğneyle etkisiz hâle getirmek için yanımızdan uzaklaştı. Bizim için oluşturduğu hologramdan onu izleyebiliyorduk. O sırada kendi bilinci yerinde olmadığından robotun bedeni hareketsizce yanımızda duruyordu. Son hamlesiyle Xen kulübedeki adamı da hakladıktan sonra geride kimsenin kalmadığını düşündük.

Oysa Xen tedirgindi. Bir gölge üzerine çöktü ve onu filenin içerisine hapsetti. Ağlar başından dökülürken nefesimizi tuttuk. Diğer adamın lavaboda olabileceğini düşünememiştik. Adam kurbağayı kavanozun içerisine koyup

haince sırttı.

— Bu Rusların işi mi? dedi pörtlek gözlerini Xen'e yaklaştırırken. Kurbağa kavanozunu masaya bırakıp alarm tuşuna bastı. Her şey için çok geçti. Şimdi ne yapacaktık bilmiyordum. Ne yapacağımızı sormak için Caredo'ya döndüğümde çoktan gitmişti.

— Baksana, dedi Şeker. Caredo'nun hızını kameralardan takip etmek zordu.

Tesisin içerisinde sirenler çalarken birazdan başımıza gelebilecekleri düşündüm. Tüm plan suya düşmüştü. Buradan kaçabilecek kadar zamanımız yoktu. Caredo, Xen'in yanına vardığında onu daha kulübeye giremeden enselediler. Şimdi hapi yutmuştuk. Rafet bacağımı çekiştiriyordu. Cahit'le birbirimize bakıp kaçma fikrini başımızla onayladık. Hareketsiz duran Xen'in bir kolundan ben, diğerinden Cahit tuttu.

— Hadi çocuklar, dedi.

Labirentten can havliyle kaçarken göz ucuyla krokiyi takip etmeye çalışıyordum. Adamların yabancı dilde konuşmaları vücudumdaki

panik duygusunu daha da arttırmıştı. Böyle anlarda aklıma sınırlar geliyordu. Hiç bilmediğimiz bir ülkeye kaçak girmiştik. Tamamen farklı bir hukuk sistemi içerisindeydik. Kemiklerimi sıyırsalar kimsenin haberi bile olmazdı. Bir süre daha koştuktan sonra saklanacak bir oyuk bulduk. Artık Rafet'i takip ediyorduk. İnsandan çok tavşan gibi düşünmek bulunma ihtimalimizi azaltıyordu. Kaç saattir kaçıyorduk bilmiyordum. Oturup soluklandık.

Şeker şoktaydı. Cahit anlayamadığım bir sakinlikle Xen'in bedenini kurcalıyordu. Rafet basık bacaklarıyla sağa sola volta atıyordu. Ben ise boşluğa bakıyordum. Planlarım istediğim gibi gitmediğinde kendimi böyle şarj ederdim. Çok acıkmıştım. Elimle heybeyi karıştırıp ağzıma birkaç parça bisküvi attım. Daha iyi hissediyordum. Ne yapacağını bilmemek çok kötüydü. Her seferinde kendime B planı ile yola çıkacağıma söz veriyordum. Ama A planı biraz yolunda gitse B'yi kim umursardı. Ah kafam.

Saatler geçiyordu. Yaptığımız tek şey sürekli yer değiştirmekti. Buradan çıkmak çok

akıllıca gelmiyordu. Bir süre daha yarı uyuklar hâlde bekledikten sonra dayanamayıp yerimden kalktım.

— Ben geri dönüyorum, dedim. Cahit yerinden bile kıpırdamadan "Harika plan." dedi. Benimle alay ediyordu ve haklıydı. Nereye dönüyordum.

BÖLÜM IV

Uykumun arasında telaşlı bir sese uyandım.
– Çocuklar! Hey! Deniz? Cahit? Orada mısınız?

Kendime gelmem sürdü. Sonra sesin kime ait olduğunu anladım.

– Abidin Bey?

Xen'in hologramı tekrar çalışmıştı. Abidin Bey ekranın diğer tarafından oldukça telaşlı görünüyordu.

– Neredesiniz? dedi.

– Asıl siz neredesiniz? Caredo ve Xen iyi mi?

– İyiler, iyiler merak etmeyin. Neyse ki hemen bana haber verdiler. Sizi de aldırabilirim. Bana konum gönderebilir misiniz?

– Maalesef efendim. Şarjlarımız bitti, burası hiç güneş almıyor. Çölün ortasında tıklıp kaldık.

Abidin Gameau bir süre düşündü.

– Açık arazi alanına gidip bekleyin. Helikopterle sizi yukarıdan aratacağım, dedi ve kamerayı kapattı. Onu gördüğüme sevinmiştim. Demek ki eli hep üzerimizdeydi. Rafet'in kaşları çatılmıştı.

– Ne oldu Rafet? Bizi açıklığa götürebilir misin? diye sordum.

– Hayır, diye yanıtladı kesin şekilde.

– Ne demek hayır? dedi Cahit.

– Caredo'nun dışında kimseye güvenmiyorum. Sizler Caredo'nun arkadaşınız. Ama o adam kim? Tıpkı başımıza bu belaları açanlara benziyor.

– Sakin ol Rafet. Abidin Bey onlardan biri gibi ama bize yardım ediyor, dedim.

– Kır atın yanında duran ya huyundan ya suyundan, dedi. İstemeyerek de olsa bizi araziye çıkarttı.

Henüz sabah olmamıştı ama bir günü üç gündür yaşıyorum gibi hissediyordum. Ceylan'ı anımsadım. Yolunu kaybetmiş hissettiğinde güneşin hep onu takip ettiğini söylerdi. Önce onunla alay etmiştim. Ama işte burada durduğumu zannederken, ışıkla birlikte dönmeye devam ediyordum. Bu kocaman hiçlik küresinin tepesine her yerden görünen bir el feneri yerleştirilmişti. Ve ne garip ki bu fener geceleri kalan tüm enerjisi ile yolumuzu aydınlatmaya devam ediyordu.

Helikopterin sesi yukarıdan duyulduğunda çocuklar toparlanmak için kalktılar.

– Gitmiyoruz, dedim.

– Ne demek gitmiyoruz? diye sordu Cahit.

– İçime sinmeyen bir şeyler var. Eğer Abidin Bey bizi bu kadar kolay bulabiliyorsa yine başından beri her şeyi biliyor. Okuldan kolayca çıkmamızdan anlamalıydım. Caredo'yu bulmak için bizi kullandı.

— Paranoyaklık yapıyorsun, dedi Cahit. Şeker başıyla onayladı.

— Sadece mantıklı düşünüyorum, dedim. Bir şey söylemeden kararlılıkla ay ışığını takip etmeye karar verdim. Üzerimde ışığın kalkanı vardı, büyük bir özgüvenle oyuna doğru açık arazide ilerledim. Diğerleri geride kalmışlardı ama beni takip ediyorlardı. Helikopterin sesi kesileli neredeyse üç saat olmuştu. Şeker çoktan uykuya dalmıştı. Bir süre daha bekledikten sonra Abidin Bey yeniden ekranda belirdi.

— Deniz? dedi. Cevap vermek istemiyordum. Çünkü hislerimden emindim. Ama Caredo ve Xen için bunu yapmalıyım.

— Efendim?

— Sizi bulamamışlar. Nerede olduğunuzu tarif edebilecek misin?

— Hayır efendim, dedim. Kelimeler ağızımdan dökülüyordu. Ciddi olduğumu anlamıştı.

— Hayır ne demek? Sorun mu var? dedi orta yaşlı adam. Bir şey söylemeden uzunca yüzüne baktım. Kaşları hafifçe yukarı kalktı, yüzünde

daha önce görmediğim donuk bir gülümseme belirdi.

– Tahmin ettiğimden çabuk anladın, dedi. Tüm soğukkanlılığıma rağmen haklı olmanın farkındalığıyla mideme kramp girdi. Haklı olmak için savaşıyordum, haklı çıkmamak için savaşıyordum.

– Caredo ve Xen nerede?

– Bu sefer boyunuzu fazla aştınız Deniz. Sana ve arkadaşlarına saygı duyuyorum. Ama bu dünyanın bir düzeni var.

– Senin iyi biri olduğunu sanmıştım, dedim. O anda Abidin Gameau karşımda belirdi. Kendini holograma entegre etmişti. Şimdi taş oyuğun içerisindeki minik alanda elleri belinde pahalı takım elbisesiyle silik silueti geziniyordu.

– Sandığın şeylerin doğru olması için daha çok büyümen gerekiyor Deniz. Büyüklerin liginde sin. Burada büyük düşünceleri olanlar küçük fanuslarda tutulur. Sadece güvenlik için. Fanusun camı seni yanıltır. Kocaman dünya

şeffaf ve yakın görünür. Ama sen hapsolduğunu anlayıp bir adım atmaya kalkarsan cama çok sert çarparsın. Bu uyanıştır.

— Eninde sonunda oradan çıkmak için adım atarsın.

— Birçok insan adım atmaya gerek duymaz. Çünkü ona vadedilen dünya kendine ait sanmaktadır.

— Buna inanmıyorum.

— Herkes yaralanmayı göze almaz. Buraya kadar hiç yara almadın Deniz. Sana özel bir ilgim vardı ama artık konu benim dışıma çıktı. Daha az zarar görmemiz için vaziyet ile ben ilgileneceğim, dedi.

— Ne istiyorsun? diye sordum.

— Caredo ve Xen bir süre benimle kalacak. Siz de hiçbir şey olmamış gibi okulunuza geri döneceksiniz. Üstelik disipline gitmemeniz için kurulla görüşeceğim, dedi. Ona anlamsızca baktım. Midemi bulandırıyordu. Hangi vaat onu böyle biri yapmıştı? Cevabımı aldığı-
nı düşünerek odadan kayboldu. Hepimiz çok

üzgündük. Ne düşüneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Caredo ve Xen'i orada bırakamazdık.

Cahit şu anda yapabileceğimiz bir şey olmadığını düşünüyordu. Xen'in parmak izini kullanarak, Caredo'nun arabasıyla okula dönebilirdik. Hiç istemesem de başka çarem kalmadığın hissediyordum. Arabaya vardığımızda ben kullanmak istedim. Uçan bir arabanın güzel tarafı sınırsız mavilikte hiçbir engele takılmadan süzûlebilmektir. Rafet yan koltukta oturuyordu. Hüzünlü tavşan artık tesise dönmek istemiyordu.

– Yapabilecek bir şeyin yok Deniz, dedi.

– Her zaman yapılabilecek bir şeyler vardır, dedim.

– O gece nereye kayboldun? diye sordu. Hangi gece olduğunu soracakken rüyamı hatırladım. Bahamut adlı yaratık ne garipti.

– Halis gördüm sanıyorum, dedim. Rafet meraklanmıştı. Laflamak için ona tuhaf sanrımdan bahsettim. Ama o benim kadar tuhaf karşılamadı.

YÜZ TAVŞAN

– Bir Bahamut’la mı karşılaştın? diye sordu heyecanlıydı. Ben ifadesizce bakmaya devam ettim.

– Deniz bu işin peşini bırakamazsın. Demek oluyor ki bu evrende sana yardım edebilecek birileri var. Bilge Maymun’u bulmamız gerekiyor.

– Koskoca gezegende bir maymunu nereden bulacağız?

– Senin olan seni bulur, dedi. Gülümsüyordu. Bu lafı sevmiş ve inanmıştım.

Yorgunluğumuzu atmak için bir yerde durmaya karar verdik. Artık şehir merkezindeydik. Uçarak gitmek akıllıca sayılmazdı. Herkesi uyandırıp dinlenme tesisinde dinlenmeye ikna ettim. Kaç gündür yollarda düş almamış perişan hâldeydik. Hem de uzun zamandır dışarıyı görmüyorduk. Yemek yedikten sonra korku filmlerindeki motelleri andıran tahta dökme binada düş almak için odaya çıktım. Merdiveni çıktığım duvar boyunca, motelde önceden kalan önemli misafirlerin fotoğraf çerçeveleri beni selamlıyordu. Hiçbirini tanıımıyordum.

Benim için bile çok garip diyebileceğim bir şey oldu. Gri kuş tüyü havadan süzülüp ayağımın dibine düştü. Eğilip yumuşak tüyü parmaklarımla kavradım. İyi hissettiriyordu. Belimi doğrulturken duvarın alt tarafında kalan bir fotoğraf gözüme ilişti. Siyah beyaz fotoğrafta koni şapkalı bir adam ve bir maymun bana bakıyordu. Senin olan seni bulur. Bu cümle duyduğum andan beri aklımdan çıkmıyordu. Sağa sola göz gezdirdikten sonra fotoğraf çerçevesine uzandım. Ceketimin iç tarafına doğru sakince ilıstırdım ve hızlı adımlarla odaya girdim.

Yüksek yataktan ayaklarımı sallandırırken fotoğraf avuçlarımla arasında duruyordu. Koni şeklinde şapka Asyalılara özgü görünüyordu. O kadar etkilenmişim ki sanki maymun birazdan fotoğraftan çıkıp yanıma gelecekti. Fotoğraflı çerçeveden ayırdım. Sararmış kâğıdın arkasında hiçbir şey yazmıyordu. Kenara koyup duşa girdim. Abartıyordum.

Sıcak su gerginliğimi eritmişti. Şeker, Cahit'in yanından ayrılıp odaya çıkmıştı. Kulak çubuğunu kulağında gezdiriyordum.

– Duş alacak mısın? diye sordum. Beni hiç duymuyordu bile. Küçük çocuk “Valley, Valley” diye kendi etrafında dönerek oyun oynuyordu. Neşesi içimi ısıttı. Elinden tutup onunla birlikte dönerek eşlik ettim. Sonra yatağa sırtüstü uzanıp gülüştük.

– “Valley” de ne demek? dedim. Bana yatağa bıraktığım fotoğrafı uzattı.

– Bak burası! dedi. O sırada fark etmediğim detayı gördüm. Adam ve maymunun önünde durduğu yer motel değildi. Kırmızı ince tenteli restoranın köşesinde Valley 23 yazıyordu.

– Aferin Şeker! dedim heyecanla. Telefonları şarj ederek konumu aktif hâle getirmemeye çalışıyorduk. Resepsiyondan İnternet’e girebileceğim bir şeyler istemek için çıktım. Adam Zibidi Gonzales’e benzediğini biliyor muydu? Ya da ben bornozla aşağıya inerek daha mı tuhaf görünmüştüm.

– Bayım, İnternetinizi kullanabilir miyim? diye sordum. Bir dakika kadar cevap vermezse gideceğimi sandı ama mecbur olduğunu anlayınca başını kaldırdı.

– Al bakalım, dedi.

Kısa araştırmam boyunca başımda beklerken Valley 23 adında dünyada 4 restoran olduğu ortaya çıktı. Aynı restorandan Asya'da iki tane olması keyfimi kaçırmıştı. Dünyanın yoluydu ve çok az zamanımız kaldığını hissediyordum. Teşekkür edip merdivenlere yöneldim. Garip aksanlı adam:

– Valley'i neden arıyorsun? diye sordu masanın altında eliyle bir şey arıyordu. Şüpheli gözlerle ona baktım. Masanın altından elini çıkarttığı anda, o kadar film izlemiştim ki panikle ellerimi havaya kaldırıp, şüpheli gözlerle ona baktım. Adam davranışımı oldukça tuhaf buldu.

– O zaman bu sana ait, dedi. Bu defa onu tuhaf bulan bendim. Bir döngünün içerisine girmiştik. Temkinli adımlarla ona yaklaşım zarfı aldım. Adam çoktan açtığına emin olduğum zarfı onun yanında bir daha açmamı istiyordu. Çürümek üzere olan kâğıdı nazikçe zarfın içerisinden çıkarttım. Bir adres yazıyordu. Tibet'te. Adam kendini zorlayarak konuştu.

— Garip bir adam yıllar önce maymunuyla birlikte gelmişti. Motelden çıkarken bana bu zarfı bırakıp “İhtiyacı olana ver.” demişti. İçerisinde para olmadığını anlayınca ben de çekmecedeki sakladım. Şu tuhaf hippilerden olduğunu sandım. Birinin buna ihtiyacı olacağını düşünmezdim, dedi. Bana anlattıkları şaka gibi geliyordu ama doğru olduğunu da biliyordum. Teşekkür ettikten sonra Cahit’i bulmaya koyuldum. Rafet’le birlikte yemek salonundalardı. Yüzlerine bakınca hâlen bornozla olduğumu anımsadım. Yanlarına oturup az önce başıma gelenleri anlattım. Rafet bilmiş bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Cahit’in kafası karışmıştı.

— Yani sen bana şimdi bir maymunun sana ulaşmak için evrenin yaratıklarını gönderdiğini, bu motele zarf bıraktığını mı söylüyorsun? dedi.

— Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama durum ortada. Rafet bir şey söylesene, dedim.

— Evet maymundan buraya gelmeden önce bahsetti, dedi.

– Artık aklımı kaçıracayım. Bir tavşanın onayıyla tüm bu saçmalıklara inanmamı mı bekliyorsun? dedi.

– Konuşan bir tavşan, dedim. Rafet başıyla beni onayladı.

– Gerçekten dayanamıyorum artık, dedi. O anda ona üzülmuştüm. Cahit’le çok yakın arkadaş olsak da her zaman hayalperest olan bendim. Tüm gerçekçiliğiyle yanımda olmak istediğini biliyordum ama onun için gerçekten zordu.

– Tibet’i görmek istiyordun, dedim. Oflayarak yüzüme baktı.

– Gidelim, dedi. Gece dinlendikten sonra zarfta yazan adresi sabah erken saatlerde koma yükledik. Yolculuk başlamıştı.

BÖLÜM V

Tanrı Dağları'nı geçtik. Konum bizi hiçliğin ortasına getirmişti. Daha önce bu kadar yüksek uçuş yapmamıştım. Aynı zamanda havada açık bıraktığımız kamufle filtresi motoru zorluyordu. Aracın arızalanmaması için dua ediyordum. Neyse ki artık alçak uçuşa geçmiştik. Bir süre daha gittikten sonra otomatik pilotu durdurdum. Birkaç kilometreyi çadır görünümüne evlerin arasından geçerek tamamlamamız gerekiyordu. Kumların altı araba için güvenli olacaktı.

Kurak havada dilimiz damağımız kurumuştur. Köyün merkezine geldiğimizde üç yabancı

çocuk, yaralı bir tavşan ve robot oldukça dikkat çekiyorduk. Cüretkâr halk köylerine pek yabancı uğramadığından temkinliydi. Yaşlı bir kadın omzumu dürtmekle çimdiklemek arasında beni çekiştirdi. Kendi dilinde bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordum. Ellerini Şeker'in kurumuş dudaklarına götürdü. Anlamadığımı görünce bir parmağını avucuna doğru büküp sertçe beynim olduğunu düşündüğü yere vurdu. En son vazgeçip sırtındaki testi çıkardı ve suyu ağzımıza damlattı.

Ona cebimden çıkarttığım fotoğrafı gösterdim. Kırmızı yuvarlak yanakları gözlerini kısmaktan kırıştı. Yaşlı kadın tarafından iyice süzüldük. Sonra arka tarafa doğru seslendi. Birileri bir şeyler konuştular. Sonunda fotoğrafla ilgili bilgisi olan birisi yanımıza geldi. O adam da bizi aynı şekilde süzdükten sonra onu takip etmemizi isteyen bir işaret yaptı. Garip bakışlar altında birkaç köy geçtikten sonra çadırların seyrekleştiği tepeye vardık. Bizi getiren adam parmağıyla mavi çadırı işaret ettikten sonra hızla geri döndü.

Perdeyi yavaşça araladık. İçerideki odunsu kokuyla her şey otantik, biraz gizemli ve kararmış hilekâr görünüyordu. Odanın ortasında duran maymunun kulakları içeri girdiğimizde belli belirsiz hareket etti. Havada bağdaş kurmuş şekilde durduğunu anlamam epey zaman aldı. Küçük dilimi yutmuştum. Ne tuhaf. Teknoloji beni hiç şaşırtmıyordu. Caredo beş sene sonra ışınlansa zoruma gitmezdi. Ama ananemin market poşetlerini taşıyan robot beni şoke ediyordu. Kısacık an içinde kalbimi hüzün kapladı. Değişiyorduk ve son kalan değerlerimiz onlardı. Belki kendi çocuklarıma bir Neandertal kadar ilkel gelecektim.

— Sefa getirdiniz, dedi. Memnuniyetimizi belirtmek için gülümsedik. Şeker'in ağzı hâlen açık duruyordu. Usulca onu kapattım.

— Bizi siz çağırdınız sanıyorum, dedim.

— Aynı şeyi arıyorduk ve yol bizi bir araya getirdi, dedi. Yine o karmaşık cümlelerden birinin geleceğini hissediyordum.

— Kaybedeceğimiz bir savaş için bir aradayız. İyi ve kötü arasındaki çizgi kayboldu. Artık

doğru ayırt edilemeyecek. İnsanların gerçeği öğrenmek için ödeyeceği bedel budur, dedi.

– Sana neden güvenmeliyiz? diye sordu Cahit. Peri masalımız sona erdiğinden beri şüpheci tavırlarına geri dönmüştü.

– İyiliğin ne olduğundan çok iyiliği kimin gördüğü önemlidir, dedi Maymun.

Maymun Koko'nun hizmetkârları bizi yemek salonunda ağırlamadan önce dinlenmemiz için yerleşeceğimiz odayı gösterdiler. Halk, Koko'nun ne kadar zamandır yaşadığını bilmiyordu ama nesillerdir onu tanıyorlardı. Bilimin sınırlarını zorladığı birçok şeyin ötesinde insan evriminin saf katkısız hâline bakıyorduk. Bir daha hiçbir şeyin beni şaşırtamayacak olmasından endişelendim. Bilim bizlere, zihnimizin içinde ölümsüz bir gelecek vadediyordu. Zihnimize öyle çok vakit ayırıyorduk ki, bedenlerimizi ihmal eder olmuştuk. Ve bir gün bizim bedenimizin kusursuzluğuna ihanet ettiğimiz gibi o da bize ihanet edecekti. Tek çıkış yolu bu korkularımın üzerine gitmekti. Everest'in tepesinden azgın nehir sularına düşünmeden

atlamıştım. Caredo beni havada tutmuştu. Eğer düşmeyeceğinden eminsen, yaşam seni bir yerlerden yakalıyordu. Eski dostumu ne pahasına olursa olsun kurtarmam gerekiyordu.

Başımızdan geçen her şeyi ona anlattık. Bir polis memuru gibi hikâyemizi takip ediyordu. Çoğu zaman pek ilgilenmeyerek yemeğini yedi. Bahamut'tan bahsettiğimde gülümsedi. Yer sofrasında bir dizini göğsüne doğru çekmişken diğer diziyle iskeletini destekliyordu. Beyaz mendille ağzının kenarlarını sildi. Nasıl bu kadar asil görüldüğüne hayret ettim.

— Bahamut'u duymuştum, dedi.

— Onu siz göndermediniz mi? diye sordum. Maymun Koko kahkaha attı.

— Ben mi? Ah çocuklar ben sıradan bir maymunum. Dünya sıradandır. Ama enerji... Enerji her şeydir. Sen Bahamut'a ihtiyacın olduğu için onu çağırdın. Öyle güçlü yüreğin var ki evren senin için en değerli yaratıklarından birini göndermiş.

— İyi ama anlamıyorum.

— Bilinçaltının krokisini çizemezsin. Senin için yazar, çizer. Sen de teslim olduğun kadar var olursun. Evren sensin çocuk. Sen de evren. Biraz yürü benimle, dedi. Diğerlerine nazıkçe başıyla selam vererek eliyle koridoru işaret etti. “Lütfen avluya çıkalım.” dedi. Soğuk taştan zemin çıplak ayaklarımın altında kanımı dondurmuştu. Bir taraftan da ne yalan söyleyeyim rahatlamıştım. Annemin evde zorla terlik giydirmesinden usandığım anlar aklıma geldi. Özgürlük gibi bir şeydi.

— Çimlere basmak daha iyi hissettirir, dedi Koko. Afalladım.

— Aklımı okuyabiliyor musun? diye sordum. Kim bilir en son ne düşünmüştüm.

— Korkma çocuk. Mimikler her şeyi ele verir. Sadece iyi bir katibim, dedi. Beni verandaya getirmişti. Envaiçeşit gülün mis gibi kokusu burun deliklerimden kalbime ulaşmıştı. Uzun ince parmaklarıyla bahçe havuzunun üzerindeki yazıyı işaret etti. Tanıyamadığım dildeki yazıya boş bakışlarla baktım.

“Dünyanın dört bucağını senin saysaydın,

ilk bulunduğun yer hoşuna giderdi.” Sene-
ca öyle der. Deniz sen ve ben birbirinden çok
farklı iki yaratığız. Ama ben senin hikâyenin
dinledim. Senin de benim de evimiz dünya.
Siz çocuklar yuvaya yolculuğunuzu tamamlamışsınız. Bu yüzden sizler kadar meraklıyım.
Benden ne isterseniz yapmaya hazırım, dedi.
Koko’nun bizden beklentisini anlıyordum. Ne
istediğimizi onun bildiğini sanıyordum, bu kısım benim için hayal kırıklığı olmuştu. Yine de ona belli etmedim.

Meditasyon yapmak için benden izin istedi.
Ben de balkonda sohbete dalmış olan bizimkilerin yanına döndüm. Köydeki teknisyenler Xen’i inceliyorlardı. Ruhu çekilmiş robot onlar için televizyondan farksızdı. Cahit diğer çocuklarla bilye oynuyordu. Şeker ise kendisine çamurdan yeni oyuncaklar yapmaya çalışıyordu. Hızlı kaynaşmışlar ve ne için burada olduğumuzu unutmuşlardı.

Kalacağımız odanın bacasından çatıya tırmandık.

Yeniden merhaba yıldızlar...

Sabahın ilk ışıklarına kadar başımıza gelen her şeyi defalarca tekrar ettik. Caredo ve Xen'i gidip öylece kurtaramazdık. Ortak karara vardığımız tek şey Abidin Gameau'ya kendi yöntemleriyle cevap vermektir. Aklım durmuş gibi kan çanağına dönen gözlerimle çatının kiremitlerini sayıyordum. Kalan son sağlıklı nöronlarım o kadar işlevsizdi ki... Ortamdaki sessizliği bozan Şeker oldu:

– Deniz daha önce kaplumbağaları nasıl kurtarmıştınız? diye sordu. Bildiği bir cevaptı ama varmak istediği yeri anlayamamıştım.

– Tüm insanlara orada bir sorun olduğunu söyleyerek. Yani herkesi bir araya getirerek, dedi. Devam etmesini bekliyordum. Cahit heyecanlanmıştı.

– Tesiste olanları insanlara gösterelim, dedi. Bayattı.

– İnsanlar zaten hayvan deneylerini biliyorlar. Eğer bir etkisi olsaydı şimdiye kadar olurdu. Çünkü İnternet bunlarla ilgili videolarla dolu, dedim.

— Akılda kalıcı olmalı. İnsanlık tarihinin unutamayacağı bir ders.

— Ders değil, maç, dedi Cahit. Gözleri kocaman olmuştu. “Bir satranç maçı.”

— Ne diyorsun oğlum? diye sordum.

— Bir insan ve bir hayvan herkesin erişebileceği bir kanalda, hayvanlar üzerinde yapılan deneyler için bir satranç maçı oynayacak, dedi.

— Yok artık. Kimle Rafet’le mi? dedi Şeker.

— Çocuklar uçmayın. Hayvanların konuştuğu bir kanal ne kadar gerçekçi görünür? Cümlemi bitirirken Cahit’le kaşımızı kaldırıp birbirimize baktık. Maymunlar pekâlâ birçok şeyi insanlar kadar yapabiliyordu. Aşına olduğumuz bir durumdu. İnsanın evirildiği hayvana karşı kaybedeceği bir düello tüm haklarını elinden alırdı. Madem her şey üstün olduğumuz için mübahtı, o zaman şartları eşitleyecektik. Bahamut’un beni neden Koko’ya getirdiğini kavramıştım.

— İyi ama Abidin bunu kabul edecek mi?

— Bir zarf atacağız.

– Nasıl yani?

– Xen'in sisteminde her şey kayıt altına alınıyor. Onunla yaptığımız görüşmenin bir kaydı olduğunu ve eğer kabul etmezse İnternet'te yayınlayacağımızı söyleyebiliriz.

– Sizce işe yarar mı? diye sordu Şeker.

– Takım elbisesini görmedin mi? İmaj onun için her şey.

Koko fikrimizi sevmiştii. Abidin Gameau'ya ulaşmanın bir yolunu bulmamız gerekecekti. Hepsinden önce artık okula dönüp Ceylan'a olanları anlatmalıydım. Haftalardır ne yaptığını bilmiyordum. İyi olmasını diledim.

Tibet'te bir gece daha kalmaya karar verdik. Misafirperver halk bu konuda ısrarcıydı. Günlerdir ne yapacağımızı düşünmek bizi epey yormuştu. Mistik şehirde biraz gezintiye çıktık. Koko halkın ritüellerinden birine dâhil olmamızı istemişti. Dolunay vaktinde yerlilerle birlikte bir arınma ayinine katıldık. Herkes gibi bağdaş kurup ateşin önünde el ele tutuşarak çember oluşturduk. Onlar gözlerini kapatıp

kendi yerel dillerinde hayatları için şükrederken, dünyanın bir ucunda gökyüzünden aynı şeyleri istemenin insaniliğinin tadını çıkarttım. Tüm bu olanlar Şeker için oldukça etki-leyiciydi. Küçük çocuk yaşadıklarını en az bizim kadar hızla benimsemiş ve kolayca adapte olmuştu. Günden güne bilgeliğin çocukluk olduğuna dair inancım artıyordu. Biz sıradanlaşırken onun bu sıra dışı adaptasyonu bize güç veriyordu.

Yerlilerin kuvvetli inancıyla rahatladım. Ne gariptir ki dilin ya da dinin hangi renk olduğunun bir önemi yoktu. Enerji hep aynı istekle büyüyordu. Onların tabiriyle yoksunluklarımızın farkına varıp zenginleştik. Huzur doluydum. Saat gece yarısını geçtiğinde biraz ormanda yürüyüş yapmaya karar verdik. El değmemiş mağara oyuklarında hâlâ yaşam vardı. Giriş kapısı paslanmış demirliklerle kapatılmış bir oyuk ilgimi çekti. Bize eşlik eden adama neden kapalı olduğunu sordum. Yıllar önce köyde arama yapmaya gelen bir grup şirketinin özel izinle burayı kapattığını söyledi. Merakım

daha da artmıştı. Sebebini bilmiyordu ama yerliler içeri girmeyi hiç denememişlerdi.

Yerlilerin en belirgin özelliği kendi işlerinden başka işlere burunlarını sokmamasıydı. Bizim geldiğimiz yerde ise kurcalayarak hayatta kalıyorduk. Adamın tüm ikazlarına rağmen paslanmış demiri yaprakla tutarak hafifçe ittirdim. Hava şartlarından oksitlenen demir neredeyse elimde tuz buz olacaktı. Açılan aralıktan yan yan içeriye geçtim. Cahit başını iki yana sallıyordu.

– Bunu gerçekten yapacağız değil mi? dedi. Ellerimi avuçlarım yukarı bakacak şekilde havaya kaldırdım. Şeker hiç düşünmeden arkamdan geldi. Adam ağzının içerisinde bir şeyler söyleniyordu. Sonunda bizi kapıda bekleyeceğini söyleyerek elindeki feneri uzattı. Beş dakika içerisinde burada olmazsak çekip gideceğini özellikle belirtti.

İçerisi yosun kokuyordu. Havasız alanda ilk başta midem ağzıma geldiyse de birkaç saniye sonra alıştım. Kayalıklar oyuğun içerisine doğru eğimli şekilde ardı ardına uzanıyordu.

– Ürperdim, dedi Cahit.

– Ne yalan söyleyeyim ben de, dedi Şeker. Birkaç kere kendi gölgemizden korktuysak da sakın kaldık. Yirmi metre kadar içeride orta alanda lahit büyüklüğünde taştan bir sandık duruyordu. Sandığın etrafında toprak kum gibi parçalanmış etrafa saçılmıştı. Duvarlardaki şekil ve yazılardan pek bir şey anlaşılmıyordu. Cahit sandığın üzerindeki toprağı eliyle sıyırdı. Demir bir kol sandığı açmamız için belirdi. Üçümüz birbirimize baktık. El birliği ile sandığın kapağını açmak için kolu tuttuk. Ne altın vardı ne de mumyalanmış cesetler.

– Yerliler burayı kesinlikle yağmalamış, dedi Cahit.

– Yani ne bulacaktık ki? dedim. Kapağı kapatırken demir kol yerinden çıktı ve kapak güm diye sandığın gövdesine düştü. Yerli sesi duyar duymaz kapının oradan bağırmaya başladı. Yüreğim ağzıma gelmişti, elimle damağı-mı yukarıya kaldırdım.

– Geliyoruz, diye bağırdım. “Hadi çocuklar!”

– Deniz! Şuna bak! dedi Şeker. Kapak gü-rültüyle düştüğünde Şeker kendisini duvara yaslamıştı. O sırada duvarın içerisinde çamurla kapatılan gizli bir bölmeye dirseği saplanmıştı.

– Buraya bir şey saklamışlar, dedi. Fenerle yakından bakmak için yaklaştım. Taşa dönüşmüş çamuru yerden aldığım sivri bir taşla eşeledik. Bölme çok derindi, terlemeye başlamıştım. Cahit çantasından çıkarttığı suyla çamuru yumuşatıp çakısını bölmenin içinde döndürdü. Çakının sivri ucu cam gibi bir şeye çarpıyordu. Yerlinin sesi kulağımda çınladığında havaya zıpladım. Adam çok sinirlenmişti, bizi apar topar oyuktan dışarıya doğru sürükledi. Karmaşanın içinde Cahit'e baktım.

– Aldım, dedi.

Yerli bizden sorumlu olan adama şikâyetlerini belirtirken usulca odamıza çıktık. Cahit'in bölmeden aldığı şeye bakıyorduk. Uzun silindir obje cama benziyordu.

– Bence kırmalıyız, dedi Şeker.

– Sakladıklarına göre değerli bir şey olmalı, dedim. Cahit de kırmaktan başka çaremiz olmadığını düşünüyordu.

– Ya bozarsak?

– Böyle boş boş bakmanın da bir anlamı yok, dedi Cahit.

– Keşke Xen burada olsaydı, dedim.

– Doğru ya! Xen burada, dedi Cahit.

Sabahın ilk ışıklarında Tibet'ten dönüş yolculuğumuza başladık. Sıcak hava üzerimize bastırıyordu. Henüz yolumuz belli olmadığı için belirsizlik yorucu gelmişti. Arabaya vardığımızda ayaklarımda tonlarca ağırlık hissetmiştim. Cahit objeyi elinde döndürüyordu. Xen aslında akıllı bir bilgisayardı. Onu veri analizi için kullanabileceğimiz hiç aklıma gelmezdi. Cahit taramayı başlatıp objeyi data olarak tanımladı. Sayfalarca kod ve veri holografik ekranda aşağıya doğru akıyordu. Birkaç dakika süren işlemin ardından son alt tire tuşu belirdi ve yazı rengi yeşile döndü.

– Buldu! diye bağırdı Cahit. Datanın görsel aramalarında bulduğu şey son teknoloji bir

kapsüldü. Ama kapsülü nasıl açacağımızı gösteren bir ibare yoktu. Okula dönüş yolu boyunca teorilerimizi tartıştık. Belki de yerlilerden birisi gelecek nesillere not bırakmıştı. Kapsülü çalmamız artık iyi bir fikir gibi gelmiyordu.

Caredo'nun arabasını okuldan kaçtığımız başak tarlasında saklayacak yer bulduk. Daha fazla yürümeye dermanım kalmamıştı. Kapıdaki güvenlik hiçbir şey söylemeden bizi içeriye aldı. Tedirginliğim artıyordu. Gara ile süren kısa yolculuğumuzdan sonra ana binaya vardık. Karşılaştığımız herkes tuhaf bakışlarıyla uzun uzun bizi süzüyordu. Binanın merdivenlerinde okul müdürü Selman Yılmaz ve müdür yardımcısı Elif Aral başta olmak üzere öğretmenler dizilmişti. Yutkundum. Ellerimizi arkada birleştirip karşılarında durduk. Güvenlikler Xen'i iki kolundan tutup öğretmenler odasına doğru taşıdılar.

— Deniz Ata, Cahit Dolmen ve Shekhar Garud. Rothamsed ile ilişkiniz kesilmiştir. Bu gece sizi burada misafir edeceğiz. Eşyalarınızı toplayıp evlerinize dönebilirsiniz, dedi Selman Bey.

— Şaşırmış görünüyorsunuz, dedi Elif Hanım. Öğretmenlerin yüzünde hepimizi küçümseyen bir bakış vardı. Sistem hatalarınızı yutmazdı, yüzünüze tükürürdü.

— Abidin Bey’le görüştünüz mü? diye sordum. Selman Bey güldü.

— Burası kaliteli ve saygın bir eğitim kurumu. Sizlere çok az çocuğun sahip olabileceği bir şans verildi. Bunu kullanmayı beceremediniz. Üstelik alt sınıflardan küçük bir çocuğu da macera hevesinize alet ettiniz. Okuldan kaçmak kabul edilemez. Üzgünüm çocuklar. Hem sizler adına hem de kurum adına. Sizlere güvenmekle hata etmişiz.

— Sizler yeni bir dünyanın, insan sermayesinin öncüleri olacaktınız. Yeni dünyada kaos ve anarşi istemiyoruz. Dünyayı kurtarmak ciddi bir meseledir. Sizin çocukluk heveslerinizle itibarımızı tehlikeye atamayız, diye ekledi Elif Öğretmen.

Sinirlenmekle birlikte utanmıştım. Bu taraftan bakınca küçük düşürücü bir durumdu. Başımı büyük bir kuvvetle yerden kaldırdığımda

merdivenin köşesinde Ceylan'ı gördüm. Göz göze geldiğimizde sessiz ağlamasını durdurup koşarak binanın içerisine girdi. Onu da hayal kırıklığına uğratmıştım. Caredo ve Xen ortada yoktu. Abidin Gameau bize yine yalan söylemişti. Okuldan atılmıştım ve hayatım mahvolmuştu. Diğer çocukların yargılayıcı bakışları içerisinde odalarımıza çıktık. Ceylan'ın odasının kapısını tıklattım.

— Konuşmak istemiyorum Deniz, dedi kırılgan bir sesle. Oda arkadaşı kapıyı açıp suratıma bağırdı.

— Ceylan'ı ne kadar üzdüğünü görmüyor musun?

— Ceylan ağaç evin orada seni bekleyeceğiz. Gitmeden son kez konuşalım, dedim. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordum. Ama haksızlığa uğramanın yarattığı öfke gözyaşlarımı kurutmuştu. Duş almak için odama gittim. Sıcak su yüzümdeki çamuru temizlerken ağlamış kadar oldum. Suyu boşa akıtarak okulu cezalandırdığımı sanıyordum. Giderin tıkandığını küvetteki su dizlerime yükseldiğinde fark ettim.

Delîği tıkayan şeyi bulmak için parmağımı içeri soktum. Bir şey parmağımı ısırınca hızla geri çekildim. Ben geri çekilince minik balık giderden havaya doğru zıpladı. Zıplarken biraz daha büyüdü ve su giderden aktı gitti. Balığı havada yakaladım. Avuçlarımda içerisinde dönüp duran şeyin yarattığı his garipti. Nefes alması için parmaklarımı araladım.

— Bahamut? diye sordum. Ürkütücü suratını tanı mı ş tım.

— Deniz eve dönemezsiniz, dedi.

— Nereye gideceğiz Bahamut. Artık her şey bitti.

— İ nandıklarından vazgeçme. Yol sana göre necek, dedi ve kayboldu.

Sinir küpüydüm. Aşk acısı çekiyordum. Ceylan'a yaptığım haksızlıktı. Hiçbir hareketimde onu düşünmemiştim. Çünkü ne olursa olsun benim yanımda olacağını sanıyordum. Oysa ona böyle bir şey yüklemek bencillikti. Onun hayallerini ve isteklerini hiçe saymış tım. Kendimden midem bulanıyordu.

Neden her şeyle kavga etmek istediğimi sonunda bulmuş tım. Bu dünya bana kendimi

ahmak gibi hissettiriyordu. O üzerime geldikçe onunla kavga etmek istiyordum. Gülmek için bile bir şeylerin ardında anlam aramaktan sıkılmıştım. Bayat şakalar yapmak, bunlara çenem yırtılana kadar gülmek istiyordum. Çıldıırıyorum galiba. Aynada beline havlu sarılmış hâlde yarı çıplak duran yansımama bakıp, parmağımı kendime doğru uzattım.

— Hayır çıldırmıyorsun.

Bu yaptığıma birkaç saniye güldüm.

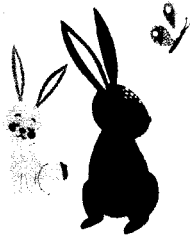
Özgürlüktü.

Sonra kalemi kâğıdı elime aldım. Birisi az sonra parmaklarımı kesecekmiş gibi yazdıkça yazıyordum. Bu bir kriz anıydı. Nerede görsem tanırım. Kendime hâkim olduğum, etrafımdan gelip geçen dilimi tuttuğum kim varsa parmaklarımın ucuna değiyordu. Uzun uzun yazdıktan sonra tüm kağıtları buruşturdum. Kocaman harflerle tek bir kelime yazabildim.

KÖTÜSÜNÜZ!

Bu kâğıdı buruşturamadım.

Henüz bu konuda söyleyeceklerim bitmemişti.

BÖLÜM VI

BİRİNCİ KISIM

Ağaç evdeki uzun bekleyişimizden sonra Ceylan geldi. Hiç gelmeyecek olma ihtimali kalbimi acıtmıştı. Başımızdan geçen her şeyi ona anlattım. Bildiklerinden sonra beni affedeceğini düşünmüştüm.

— Bir şey söylemeyecek misin? diye sordum. Uzun uzun tahtadan zemine baktı.

— Kendi bildiğin yoldan ilerlemek için etrafındakileri hiçe sayıyorsun Deniz. Bir doğru çiziyorsun ve herkes seninle birlikte gelsin

istiyorsun. Ama diğerlerinin doğrularını düşünmüyorsun. Tüm bu kurallar belki de iyi bir şey içindir, dedi. Şaşkındım. “Farklılıklara rağmen birbirine duyulan bir saygı inşa etmek içindir.” diye ekledi. Söyledikleri beni duraksatmıştı. Ama hâlen kendi doğrularımın arkasındaydım. Yoksa bunu mu kastetmişti?

– Öfkелisin. Öfkeni iyi bir şeyler yapmak için kullandığında vicdanını rahatlatıyorsun. Oysaki iyilik ve öfke birlikte barınmaması gereken şeyler. Artık seni tanıyamıyorum. Bundan dolayı inan çok üzgünüm, dedi.

– Beni artık sevmiyor musun? diye sordum ağlamaklı bir sesle.

– Sende sevdiğim şeyleri artık sende göremiyorum, dedi. Babamı daha iyi anlamaya başlamıştım. Kadınlar hiçbir zaman sorduğunuz sorulara net cevaplar vermiyorlardı.

– Seni seviyorum, dedim. Alaycı şekilde güldü.

– Hayır Deniz. Eğer beni sevseydin bizi ayıracabilecek şeylerin peşinden gitmezdin. Okulu

ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Buradan mezun olunca yapmak istediklerimi de.

– Hepsini birlikte yapacağız.

– Sen artık tek başınasın Deniz. Sonunda istediğin huzuru sana veriyorum. Git ve kendini bul. Ama orada ben yokum, dedi. Bana son kez sarıldı ve gitti. Cahit elini omzuma koydu. Yarım saat kadar elimdeki çıtayla tahta zemine anlamsız şekiller çizdim. Sessizliği bozan Cahit oldu.

– Şu hazırladığıma bak, dedi.

Xen'in İnternet üzerindeki kanalını uzun süredir kullanmıyorduk. Ama hâlen aktif bir hayran sayfası vardı. Cahit kanal üzerinde bir tanıtım videosu hazırlamıştı. Kapak görselinde bir maymun ve Abidin Gameau'nun fotoğrafı vardı. "İnsan mı yoksa maymun mu?" yazıyordu.

– Hakaret davası açılmasın? dedim.

– Bu video ile Abidin'in bize ulaşmasını sağlayabiliriz.

Gerçekten de öyle oldu. Video üzerine sosyal medyada bir sürü başlık açıldı. Tüm bunlar

olurken ev hapsindeydim. Okuldan atıldığımı duyduklarında kıyamet kopmuştu. Bizim evde mucizeler olduğunda herkes bunu sıradan karşılarken, en ufak kötü hadisede yer yerinden oynuyordu. Kendi devrelerini yakan makineler gibiydik. Ceylan'ın sözlerinden sonra bana bir sakinlik gelmişti. İstemsizce artık öfkelenmek istemiyordum. Tepkilerim sessizleşmişti ve annemler bunun ergenlikle alakalı olduğunu düşünüyorlardı. En azından Rafet'in benimle olmasını isterdim. Ama okul kararı ile tavşan bizimle gelemeydi. Son hatırladığım Ceylan'ın ona sahip çıkmaya söz vermesi oldu. Bir süre daha televizyonda kanalları ilerletmeye devam ettim. Kanepede içim geçmişken şangur şungur seslere kalktım.

— Ne oluyor yahu?

Mutfak penceresinin önündeki biblolar lavabonun içerisine düşmüştü. Rüzgârın pencereyi açtığını düşünerek pencereyi kapattım. Arkamı dönüp dönmediğimi hatırlamıyorum. Uyandığımda Cahit ve Şeker ile birlikte bir depodaydık.

— Rüyada mıyım? diye sordum kendime gelirken.

— Kaçırıldık, dedi Cahit. Şoka girmişti.

— Merhaba çocuklar, dedi Şeker.

— Sen bronzlaştın mı? diye sordum gayriih-tiyari.

— Daha önce Hindistan'a gittin mi? dedi. Gitmemiştim. Biz durumu anlamaya çalışana kadar Abidin Bey içeri teşrif ettiler.

— Siz hiç uslu durmaz mısınız? dedi sitem-kâr şekilde. Ayakkabılarının topuğu o yürürken depoda tak tak onu takip ediyordu.

— Bize yalan söylediniz, dedim.

— Yılanın başı küçükken ezilir. Sizinle baş edebileceğimi düşünmüyorum. Bakın çocuklar, hepimiz buralara gelirken sizinle aynı duygulara sahiptik. Ama diğerlerinden üstün olduğumuzu fark ettiğimizde onlar adına doğru kararları bizim vermemiz gerekti. Dünyayı kurtaracaklarmış. Söyleyin bakalım bunun sebebi kibirden başka ne olabilir?

— Dünya diğer türlü çok sıkıcı, dedi Şeker.

— Anlamadım, dedi Abidin.

— Yani süper bir şeyler yapmazsak nasıl eğleneceğiz?

— Daha fazla size ayıracak vaktim yok. Bir özür mesajıyla o videoyu kaldırılıyorsunuz. İleri gittiniz, dedi.

— Abidin Bey maalesef mümkün değil. Carredo ve Xen'i kaçırdığınız görüntüleri çoktan kaydedip bulamayacağınız yerlerde sakladık. O yüzden tarihini siz belirleyebilirsiniz. Koko ile bir satranç maçı yapmanız gerekiyor. Maç öncesinde sizden isteğimiz kaybederseniz Carredo ve Xen'i serbest bırakmanızdır. Biz kaybedersek yolunuza çıkmayacağız, dedi Cahit. Adam kahkaha atıyordu.

— Sizi burada öldürsem kimin haberi olur? dedi. Çok sinirli görünüyordu.

— Bu tatavalar bize sökmez. Milyonlarca insan son videodan sonra kaybolduğumuzu duyarsa sizden şüphelenecektir, dedi Şeker. Tatava mı? Doğru duymuştum.

BÖLÜM VI

İKİNCİ KISIM

Maçın ev sahibi Koko'ydu. Tüm dünyada aynı anda bir canlı yayın başlatıldı. Haberlerde, oturum programlarında günler önceden konuşuldu. Şimdi tüm insanlık pür dikkat evrimin sonucunu bekliyordu. Evrimleşebilmiş miydik? Saatler süren maç hepimizi terletti. Her hamlede yüreğim ağzıma geliyordu. Koko, savaş alanını daralttı ve sakince Abidin Bey'in yüzüne bakarak şahı çekti.

Seyirciler maymunu seslendirmek ister gibi "Şah-mat" diye bağırıyorlar. Alkışlar ve ıslıklar

havada uçuşurken Abidin Bey koltuğuna daha da yerleşti. Yüzünde sinsi bir gülümseme ile Koko'yla tokalaşmak için elini uzattı.

– Güzel oyundu, dedi. Koko'nun yuvarlak siyah gözlerindeki bilgeliği iki sıra arkadan bile görebiliyordum. Yardımcıları Koko'yu sahnenen indirdiler. Caredo ve Xen spor salonunun diğer tarafından el sallıyordu. Koşarak yanlarına gittik.

– Bitti mi yani? diye sordum. Caredo gülümsedi.

– Başladığımız işi bitirelim, dedi.

İnsanlar henüz yapay zekânın hilelerini hesaplayamıyorlardı. Belki de ele geçirilebileceğimizden korkmalıydık. Caredo tesisin içerisindeki her şeyi kamerasına kaydetmişti. 6 Nisan'da tesiste olan bitenleri İnternet'e sızdırdık. Bir günde tüm tesislerin kapatılmayacağını biliyordum. Ama artık daha da kalabalıktık. Bu kalabalığın dünyayı sevgi ile saracağından emindim. Öyle bir karanlığa hapsolmuştuk ki, minicik ışık uzaydan bile görünecekti. O günün akşamı haftalar sonra Ceylan'ın adını

telefonumda görmek garip hissettirmişti. Görüntülü aramayı yanıtladım. Karşımda duruyordu. Birbirimize hâlimizi hatırimızı sorduğumuz sıradan bir konuşma oldu. Rafet teşekkür etmek için telefonu patileriyle sardı. Ekranı sarsmasına güldüm.

— Deniz çok teşekkür ederim. Benim yüzümden çok şeyi feda ettiniz, dedi.

— Asıl ben teşekkür ederim Rafet. Örnek aldığım kişiyi yeniden tanımama yardımcı oldun. Artık kim olmak istemediğimi çok daha iyi biliyorum, dedim. Ceylan telefonu eline aldı.

— Hâlâ en yakın arkadaşım sensin, dedi. Gülümsedim.

— Sen de öyle.

— Biraz kırıcı konuştum. Ama kırgındım, dedi.

— Önemli değil Ceylan. Belki ayrı yerlere serpilip sonunda yeniden buluşmamız gerekiyor. Doğru zaman şimdi değilmiş, dedim. Söylediklerimi kulağım duyuyor muydu? Ceylan beni bırakma diye çığlık atmak istedim.

Mimiklerimi hareket ettirmeden yüzüne baktım. Beklediği cevap bu değildi. Kaşları çatıldı.

– Peki. Kendine iyi bak, dedi.

– Sen de, dedim.

Koridordan geçen Elif Öğretmen telefonu eline aldı.

– Deniz!

– Öğretmenim?

– Hâlâ eşyalarını toplamadın mı? dedi.

– Anlamadım?

– Daha postayı göndermediler sanıyorum. Disiplin kurulu af çıkardı.

– Öğretmenim ciddi misiniz? Ama neden?

– Kuralların yeniden yazılması için kuralları bozanlara da ihtiyacımız var, dedi. Gülümseştik. Elif Öğretmen uzaklaştıktan sonra:

– Kapsülü ne yaptınız? diye sordu Rafet. Kapsül mü? Tamamen aklımdan çıkmıştı. Cahit'i aramaya ekledik.

– Cahit kapsül nerede? dedim.

— Bilmiyorum ki. Masanın üzerindeydi. E, yok burada. Çekmeceye mi koydum?

Cahit bizi tavana bakacak şekilde masanın üzerine koyduktan sonra kapsülü aramaya koyuldu. Anlaşılan hiçbir yerde yoktu.

Biz kapsülün nerede olduğunu tartışmaya dururken, çok uzaklarda beklenmedik bir şey oldu.

Caredo güneş batmayan ülkenin açıklarında bir sandalda birileriyle görüşüyordu. Kaptan boş gözlerle ona bakarken ifadesizce hologramdaki adama elindeki kapsülü gösterdi. Bu tanıdığımız kaplumbağa değildi.

— Görev tamamlandı, dedi Caredo.

— Kapsülü kaptana teslim et. Bizden haber bekle. Gözün şu çocukların üzerinde olsun, dedi. Caredo elini başına götürerek bir asker gibi adamı selamladı.

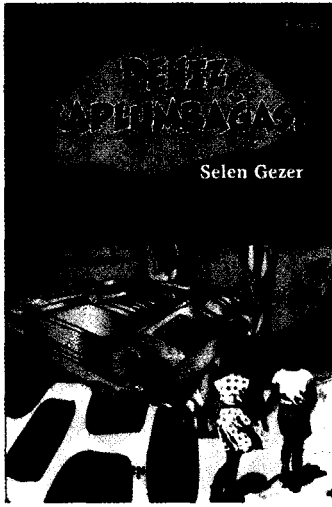
Sırtındaki cep roketlerini ateşledi ve havalandı. Sonunda ayaklarım yere bastı. Dünyanın çamuruna bulanmıştık. Gözlerimi

ovaladım ve gün yüzüyle kendime bir söz verdim. Ruhuma bu çamurun değmesine izin vermeyecektim. Tezgâhta duran havuçlardan bir tane alıp ısırđım.

Bugs gerçektir.

Ama bunu Şeker'e söylemek için çok erkendi.

- SON -

“Dünyada çözülmesi gereken bir sürü sorun varken insanlar bu duruma nasıl kulak tıkayıp, göz yumabiliyorlar?” diye düşündü Deniz.

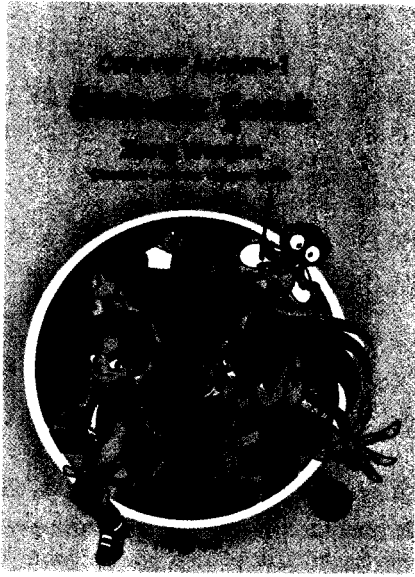
Okyanuslar ısınıyor, buzullar eriyor, canlılar doğal yaşam alanlarında yok ediliyor. Kim tarafından peki? Tabii ki yetişkinler... Onların parayı kutsallaştırıp doğayı çöpe çevirmelerinden ve her şeyi metalaştırmasından.

İnsanlığın inanılmaz unutkanlığı karşısında hayrete düşen üç yakın arkadaş, iki kaplumbağa ve bir robot dünyayı iyileştirme yolunda macera dolu bir yola çıkıyor.

İlk işleri, kumsalın ortasına yapılan “Kömür Santralinin”, nesli tükenmekte olan deniz kaplumbağaları için ne kadar tehlikeli olduğunu tüm dünyaya göstermek.

Ama bu maceracı grubun en önemli görevi, dünyayı herkes için daha iyi ve yaşanabilir bir hâle getirmek. Belki de hayal güçlerini ve çocukluk masumiyetlerini unutan yetişkinlere bunu hatırlatarak işe başlayabilirler.

“Parıldayan yıldızların hatırına bir dilek diledim.
Hiçbir kuvvet beni hayal kurmaktan usandırmasın.”

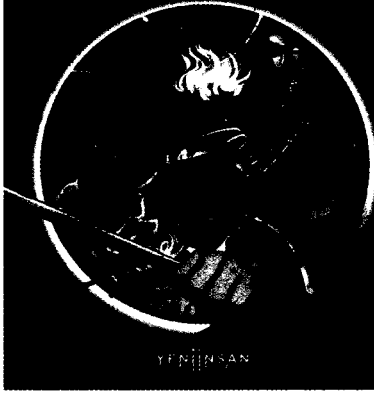
Ji Ran olanları görmek için heyecanla koştu. Ama dikkatini sadece Jiang Wei değil, aynı zamanda kargaşada gizlenen ve olan biteni sessizce izleyen Başkan Yang çekmişti.

Bir süre her şeyi izledikten sonra kalabalıktan sıyrılıp kendine sessiz bir köşe buldu ve cebinden telefonunu çıkararak bir görüşme yaptı. Arkasındaki duvarda onu dikkatle dinleyen bir kulaktan haberi yoktu. Yang telefonun ucundakine “Aradığınız kişi o değil. Herhangi özel bir yeteneğinin olduğunu da görmedim. Bence aradığınız kişi o değil.” dedi.

Aradıkları canavar avcısı gerçekten kimdi o zaman ya da Başkan Yang yanılıyor olabilir miydi?

CANAVAR AVCILARI 2

BEYAZ KEMİK CANAVARI

Buradaki canavarlar çok garip görünüyorlardı. Gençler ilk başta şaşırdılar ama yavaş yavaş alıştılar. Büyük kulaklar, boynuzlar ve peşlerinde sürüklenen büyük bir kuyruk ya da hayvan suratlı adamlar görseniz bile bunların hepsi normal görünümleriydi. Örneğin, sokaktaki geleneksel elbiseli sincap, smokinli bir penguene boyun eğiyordu. Bir başka örnek ise, üç tekerlekli bisiklete binmek için mücadele eden dev salyangoz, iyi dekore edilmiş küçük evini arabada sürüklüyordu.

Peki anormal olan neydi? İşte şuradan anormal bir tane geliyor. Yanlarından bir kâğıt parçası kadar ince baştan aşağı simsiyah giyinmiş solgun yüzlü bir adam geçti.

Canavar Avcılarının soluksuz okunan macerası, gece boyunca devam ediyor. Nefesinizi tutarak okuyacaksınız.

Canavar Avcıları - 3

Buradaki canavarlar çok garip görünüyorlardı. Gençler ilk başta şaşırdılar ama yavaş yavaş alıştılar. Büyük kulaklar, boynuzlar ve peşlerinde sürüklenen büyük bir kuyruk ya da hayvan suratlı adamlar görseniz bile bunların hepsi normal görünümüleriydi. Örneğin, sokaktaki geleneksel elbiseli sincap, smokinli bir penguene boyun eğiyordu. Bir başka örnek ise, üç tekerlekli bisiklete binmek için mücadele eden dev salyangoz, iyi dekore edilmiş küçük evini arabada sürüklüyordu.

Peki anormal olan neydi? İşte şuradan anormal bir tane geliyor. Yanlarından bir kâğıt parçası kadar ince baştan aşağı simsiyah giyinmiş solgun yüzlü bir adam geçti.

Canavar Avcılarının soluksuz okunan macerası, gece boyunca devam ediyor. Nefesinizi tutarak okuyacaksınız.

YÜZ TAVŞAN

SELEN GEZER

YÜZ TAVŞAN

SELEN GEZER

2.Baskı

YENİİNSAN

YENİİNSAN

“Ormanların cayır cayır yandığını, yavrularıyla kaçmaya çalışan koalaları, simsiyah dumana boğulmuş sisli havayı, su altında kalan sahil kenarlarını, israf edilen tonlarca gıdayı, birbirlerine çöp atan ülkeleri anlattım. Göz bebekleri korkuyla titredi. Böyle bir gezegende insan nerede yaşar? diye sordu. Bu soruya cevap veremedim. Bahçesinden ikram ettiği kıpkırmızı elmanın tadı ağızıma geldi.”

Yüz Tavşan, ilk kitabıyla gençlerden ve çocuklardan büyük ilgi gören Selen Gezer'in ikinci romanı. Macera, arayış ve heyecan içinde yolunu kendi kendine çizen ve bütün aksaklıkları ve engelleri başarıyla aşan kahramanlarıyla gençlerin ve çocukların, bu yeni romanı da büyük bir beğeni ile okuyacağına inanıyoruz.

Belki bir çırpıda bitecek ama okuduktan sonra üstünde düşüneceğiniz pek çok konu, sürükleyici ve eğlenceli bir üslupla kaleme alındı.

YENİİNSAN

www.yeniinsanyayinevi.com

yüz tavşan
çocuk serisi
selen gezer

[yeniinsanyayinevi](https://www.facebook.com/yeniinsanyayinevi)

[yeniinsanyayinevi](https://www.instagram.com/yeniinsanyayinevi)

[yeniinsanyayin](https://twitter.com/yeniinsanyayin)